

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

Any XXXI • Núm. 1.615 • 2,30 euros

2 setembre 2010

AMB EL PAPA, A LA SAGRADA FAMÍLIA

Benet XVI: «Sant Josep, sempre fidel, generós i abnegat en el servei»

Falten
9
setmanes

LES «MAREDEÚS TROBADES» SÓN VENERADES PER MILERS DE PERSONES EL 8 DE SETEMBRE

Arrels marianes de Catalunya

Santuàries marians com els de Montserrat, Núria o Meritxell, i moltíssims més potser no tan coneguts, com ara Tura, Queralt, Lluc, La Cinta o Lord, reben cada any la visita de milers de persones que hi pelegrinen, especialment el dia 8 de setembre, festa de la nativitat de Maria i de les «marededús trobades». Són anomenades així perquè van ser trobades fa segles, per un pastor o uns animals, en circumstàncies especials, moltes amagades en un paratge natural. Moltes són talles dels segles XII o XIII que es veneren actualment en el mateix lloc on es van trobar, per la resistència de la Mare de Déu a ser traslladada a un altre lloc, segons la tradició. **P 18**

La fe profunda del poble gitano

«Mai no he conegut gitanos ateu o agnòstics. Senten la presència de Déu molt propera i de forma molt providencialista.» Així ho assegura Sergi Rodríguez, director del Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona, a qui entrevistem arran de l'expulsió de grups de gitanos romanesos de França. Rodríguez s'afegeix a la crítica de l'Església, que qualifica aquestes deportacions de contràries a la llei. **P 6**

En la mort d'Àlex Seglers, una jove promesa per al diàleg de cultures i religions

P 23

Alegria per l'alliberament dels cooperants catalans

Al llarg de tot el segrest dels cooperants catalans la comunitat parroquial del Patriarca Abraham ha celebrat mitja hora de silenci diari. El diumenge 22 d'agost, quan l'alliberament d'Albert Vilalta i Roque Pascual semblava imminent, una gran alegria va envair les persones que com cada dia s'havien aplegat en aquest espai de silenci. L'experiència ha estat tan positiva que el rector, Mn. Jordi Illa, és del parer que ara que ha arribat el moment de l'alliberament no ha de finalitzar. **P 21**

El musical «Testigos» a l'Expo de la Xina

La representació a Xangai d'aquest gran espectacle multimèdia promogut per Luis Alfredo Díaz i Francesc Xavier Guillen ha estat tot un èxit **P 16 i 17**

Barcelona, capital mundial de la pau

Amb el lema «Convivre en un temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu», ja està gairebé tot a punt a Barcelona per a la celebració els propers 3, 4 i 5 d'octubre d'una nova edició de la Trobada Internacional per la Pau, que cada any organitza a una gran ciutat europea la Comunitat de Sant'Egidio. Durant tres intensos dies la Ciutat Comtal esdevindrà capital mundial del diàleg i la convivència cultural i religiosa. Barcelona, amb una gran tradició en la cultura de la pau, repeteix en l'acollida d'aquest gran esdeveniment internacional, que ja va acollir el 2001 amb un gran èxit d'assistència i participació. **P 3 i 4**

Sumari

- P 5 Benet XVI viatjarà al Regne Unit
- P 19 Festa d'aniversari a les Avellanes
- P 24 Jornada sobre els valors d'avui
- P 25 Quadre de Josep Mestres per al MdM
- P 30 Mn. Francesc Nicolau parla del son

Editorial

Creure, però no com abans

Halil Bárcena, expert en sufisme, corrent místic musulmà, comentava en una taula rodona recent que «els joves avui ja no creuen com abans». Es referia, certament, als joves islamistes, però segurament aquesta afirmació es pot estendre també als joves cristians. Els nostres joves professen i viuen la seva fe d'una manera diferent a com ho feien els qui eren joves fa quinze o vint anys. El canonge francès Jean Vimort va escriure un llibre, *Crec, però no com abans*. La seva posició reflectia la de molts creients contemporanis que han evolucionat, de vegades amb crisis molt serioses, en la seva manera de creure. Joan Pau II escrivia al començament de la seva encíclica *Fides et ratio* que fe i raó són dues ales de l'enteniment humà. La imatge és molt expressiva: si hagués dit «dues cames», hom podria tenir l'esperança que amb una sola podria encara caminar, però, certament, amb una sola ala és impossible volar. La fe i la raó es necessiten reciprocament. Creiem per entendre i entenem per creure. Dit d'una altra manera, com més creiem més estem en condicions de comprendre, i com més comprenem més estem en condicions de creure.

Els joves d'avui viuen immersos en una cultura pragmàtica i utilitarista. Això fa que, d'una banda, s'adhereixin als postulats de la ciència i de la tècnica, però que de l'altra siguin conscients de les limitacions d'aquests i caminin a la recerca d'una espiritualitat sovint no integrada en els quadres confessionals convencionals. Si la manera de raonar ha canviat, fruit de les noves tecnologies, si el llenguatge és diferent, també ho ha de ser la fe. Gairebé tothom està molt segur de saber com són els joves d'avui, però sovint s'afirmen co-

ses d'ells sense haver-los preguntat abans el seu parer. En uns col·loquis recents, un prevere es lamentava que els adolescents i joves visquessin amb els horaris capgirats, sobretot en cap de setmana i en temps d'estiu: «Vetllen de nit i dormen de dia», deia. Tenia la seva raó. Un jove de 16 anys se li va atansar discretament i li va dir: «Els joves avui, de dia, vivim subjectes a horaris, a obligacions, al que ens demanen els adults, i és a la nit quan podem ser realment nosaltres mateixos.» I també tenia la seva raó. Certament, a les nits, els joves no han de donar raó de res a ningú i de vegades gestionen la nit amb ben poca responsabilitat: però què passaria si els adults deixessin actuar més als joves segons els seus criteris? Si hi estiguessin a prop, sense estar-hi a sobre? Si s'interessessin pel seu món de xarxes socials? Si escoltessin quines són les seves preocupacions? Cal no abdicar de la funció de pares o d'educadors, però cal saber fer-ho bé. En aquest sentit remarquem la importància de les escoles de pares com la que va posar en marxa el P. Lluís Armengol, jesuïta. El Dr. Folch i Camarasa, psiquiatre, solia dir: «Quan un fill arribi tard a casa no li preguntis mai d'on ve, sinó com s'ho ha passat.» Els joves no es mouen per voluntarisme sinó per convicció. Com creuen els joves d'avui? Com repetia un prelat català, abans de dir-los què els demana Déu, cal anunciar-los, amb el testimoni, que és un Déu d'Amor. Potser els joves sedegen solitud, silenci, autenticitat, compromís, coherència, major simplicitat, més fraternitat... Són més universals... Alguns han abandonat la fe, d'altres han deixat de creure... i molts altres encara creuen, però, certament, ja no com abans.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Cecília Aranés, Pilarín Bayés, Cinto Busquet, Lucía Caram, Delfi Dalmau, Joan Guiteiras, Andreu Ibarz, Joaquín Iglesias, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Cristina Moreno, Francesc Nicolau, Alberto Quatrucci, Josep Rius-Camps, Maiol Sanaüja, Lluís Serra, Carles Soler Perdigó, Andreu Sotorra, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

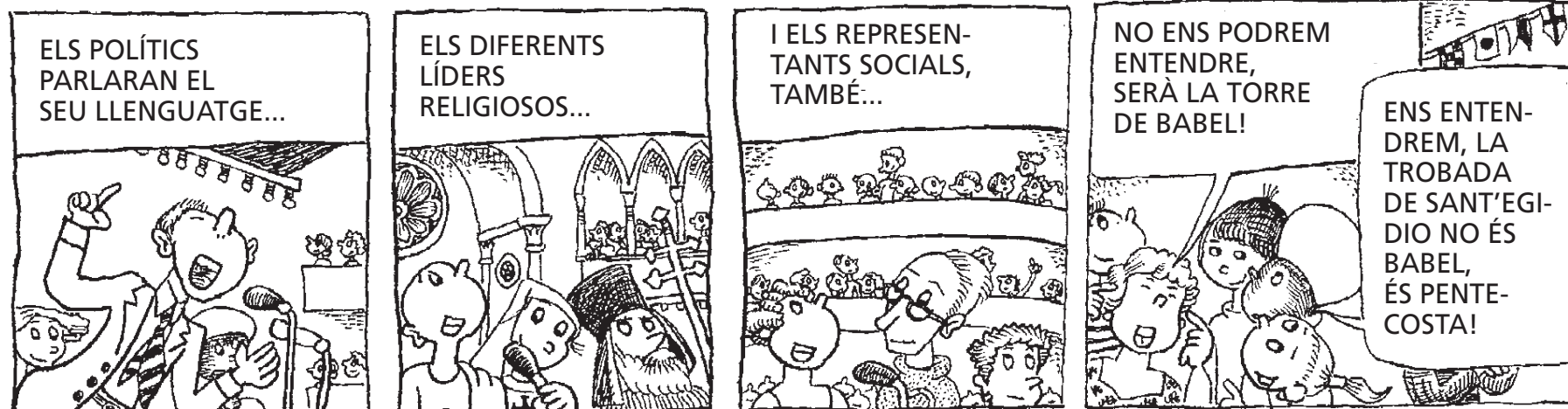
Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Recta final per a la Trobada Internacional per la Pau

El lema d'enguany serà «Conviure en un temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Ja està gairebé tot a punt per a la celebració els propers 3, 4 i 5 d'octubre d'una nova edició de la Trobada Internacional per la Pau, que cada any organitza a una gran ciutat europea la Comunitat de Sant'Egidio. Sota el lema «Conviure en un temps de crisi. Família dels pobles, família de Déu», Barcelona esdevindrà durant tres dies capital mundial del diàleg i la convivència cultural i religiosa. La Ciutat Comtal repeteix en l'acollida d'aquest gran esdeveniment internacional, que ja va acollir el 2001 amb un gran èxit d'assistència i participació. Nou anys després, la Comunitat de Sant'Egidio ha apostat novament per convertir Barcelona en epicentre de la feina per la pau. La seva dimensió solidària, la multiculturalitat en la qual es troba immersa, la seva obertura a la Mediterrània... són bones raons perquè la ciutat torni a ser seu d'aquestes trobades hereves d'aquella Jornada Mundial per la Pau convocada el 1986 a Assís per Joan Pau II. També ha estat decisiva la invitació llançada des de l'arquebisbat de Barcelona, amb el cardenal Lluís Martínez Sistach, que actua en aquest cas com a coorganitzador de l'esdeveniment.

Una altra bona raó que ha dut Sant'Egidio a escollir novament Barcelona com a seu d'aquestes trobades té molt a veure amb el que va passar en el darrer decenni. Precisament, pocs dies abans de les jornades del 2001 va tenir lloc, l'11 de setembre, el tràgic atemptat de les Torres Bessones, un esdeveniment que ha marcat inevitablement la història del segle XXI. Propostes com la del diàleg, la reconciliació o la pau han caigut sovint en barrina, trepitjades per l'afany de venjança i l'esquizofrènia de la seguretat, i ara, per això, més que mai cal actualitzar-les en l'àmbit global. La Trobada Internacional per la Pau del 2010, segons explica Xavier Vidal, de l'equip organitzador de Sant'Egidio a Barcelona, «pretén reprendre i donar continuïtat i força al missatge de diàleg i reconciliació que tanta falta li fa al món d'avui».

«El somni —continua dient— és que la trobada de Barcelona, que obre una dècada, pugui significar un canvi en la història del món, fet de coratge i de compromís renovat per la pau. Desitgem que a Barcelona s'obri un camí nou de diàleg, l'únic camí possible per al futur de la humanitat».

Laboratori de pau en temps de crisi

A més d'una trobada d'amics, perquè l'amistat és un dels elements fonamentals d'aquesta proposta de diàleg, la de Barcelona vol ser enguany sobretot «un gran laboratori de pau en temps de crisi». Més de 250 personalitats i líders polítics, culturals i religiosos, entre ells caps d'Estat, cardenals i presidents de diferents dicasteris romans, es donaran cita a la Ciutat Comtal per mirar de reflexionar plegats i aportar possibles solucions a la greu crisi mundial que ha fet trontollar els fonaments del món postmodern. Enguany, a més, en el context de l'Estat espanyol i de Barcelona, s'ha fet una aposta clara pel diàleg amb l'islam. Tant és així que ja han confirmat la seva participació representants de prop de trenta països islàmics.

El lema de la trobada s'ha imposat pel seu propi pes: «Conviure en un temps de crisi.» «Aquest és avui el nostre gran repte —explica Alberto Quattrucci, secretari general de la Trobada Internacional—, davant la temptació d'aïllar-nos i voler superar sols la crisi, el nostre missatge avui és que l'única alternativa a la guerra, al conflicte, al mal... a la crisi econòmica és viure plegats; és a dir, conviure. Aquest és l'únic camí.» La Comunitat de Sant'Egidio té clar que la crisi econòmica que es viu actualment, sobretot a Europa i

«El nostre somni és que la trobada de Barcelona pugui significar un canvi en la història del món»

a Amèrica del Nord, té les seves arrels a la crisi espiritual i de valors, i també de la política. Malgrat tot, la crisi és contemplada com a oportunitat per al canvi, per descriure en la convivència la clau del desenvolupament i el benestar humans: «La pau és un camp de treball obert a tothom, és una cosa que hem de construir entre tots.» «Som cridats a redescobrir el valor de la convivència —afegeix Quattrucci—. Perquè només des d'aquesta convivència i des d'aquesta vivència col·lectiva, alimentada pel diàleg i la trobada gratuïta amb l'altre, podrem tornar a proclamar un discurs autèntic i amb garanties sobre el present i sobre el futur.»

El paper de les religions

Un dels pilars del missatge de Sant'Egidio en favor de la pau i la convivència entre els pobles és el paper fonamental que tenen en aquest sentit les religions. Malgrat que elles també travessen actualment la seva crisi particular, perquè els homes i dones de religions no són àngels sinó persones amb totes les fragilitats, les religions, tal com va recordar Joan Pau II a Assís el 1986, constitueixen «un tresor valuós sobre el sentit de la vida vinculat no només a les coses materials, sinó a les idees, als sentiments, al cor, a la transcendència...» «Les religions tenen un missatge de pau imprescindible —referen des de la Comunitat de Sant'Egidio—, però durant molts períodes de la història no s'ha emprat el veritable missatge de les religions, sinó que s'han utilitzat les religions per diferenciar-se dels altres i dividir.» I afegeixen: «Hem de redescobrir a fons la nostra identitat religiosa perquè aquesta és la millor garantia perquè després es pugui produir un diàleg autèntic.»

A Barcelona, del 3 al 5 d'octubre, aquest serà un dels grans objectius. Tota la ciutat és convidada a abocar-se en la construcció d'un món de pau, participant en les nombroses taules rodones que tindran lloc aquells dies i en les pregàries proposades des de les diferents confessions religioses. Un cop més, l'acte central tindrà lloc el darrer dia, després de la processó de pau, amb la proclamació i signatura de la crida de Pau de Barcelona 2010. Serà a la plaça de la catedral, a partir de les 19.00, amb totes les autoritats polítiques i religioses convocades, que tornaran a clamar juntes que «la pau és possible».

Programa

DIUMENGE, 3 D'OCTUBRE

- 10.30 Celebració eucarística, a la basílica de Santa Maria del Mar
- 17.00 Assemblea d'inauguració, al Palau de la Música Catalana

DILLUNS, 4 D'OCTUBRE

- 09.30 Taules rodones, a diferents llocs del centre històric de la ciutat
- 16.30 Taules rodones, a diferents llocs del centre històric de la ciutat

DIMARTS, 5 D'OCTUBRE

- 09.30 Taules rodones, a diferents llocs del centre històric de la ciutat
- 17.30 Pregària per la Pau, de cada tradició religiosa, a diferents llocs del centre històric
- 18.45 Processó de Pau
- 19.00 Cerimònia final, a la plaça de la Catedral

L'«esperit d'Assís», a Barcelona (3)

Alberto Quattrucci

Secretari general de la Trobada Mundial Homes i Religions

El missatge de Barcelona 2010

S'apropen els dies de la Trobada Internacional de Barcelona. Del 3 al 5 d'octubre, la capital catalana serà envaïda per moltíssims homes i dones de religió, cercadors de pau, que recorren, amb la Comunitat de Sant'Egidio des de fa més de 20 anys, una gran peregrinació de pau que s'ha instal·lat a moltíssimes ciutats europees i mediterrànies. S'hi uniran, també enguany, diferents representants del món cultural i polític internacional, així com alguns caps d'Estat. L'esdeveniment ja s'està dissenyant com un fet excepcional. Es tractarà, segurament, d'una de les grans cites de l'any.

Quin és el significat de la trobada de Barcelona?

Per respondre a la pregunta hem d'adreçar la mirada, tot i que sigui breument, a la realitat de la història contemporània, al que viuen avui els homes i dones del nostre temps. Amb la trobada d'enguany ja seran 24, o 25 si volem incloure la Jornada per la Pau d'Assís el 1986, aquella profecia inspiradora de tota la peregrinació de pau de Sant'Egidio al món. En efecte, el valor d'aquestes trobades internacionals, el seu significat, sempre cal cercar-lo en la relació amb les vivències successives del món, amb els interrogants i la necessitat de l'home i la dona contemporanis. Aquesta va ser la intuïció fonamental de Wojtyła, en promoure la trobada d'Assís el 1986: les religions unides, sense confusions, per suplicar a Déu el do de la pau, així com en la pregària i en la trobada humana, però també unides per fer una crida als «poderosos» del món, la de suspendre totes les guerres.

Així, des d'aquell moment, aquestes trobades anuals per la pau, organitzades per la Comunitat de Sant'Egidio, sempre han tingut la característica de promoure un diàleg veritable i no formal, de permetre una trobada humana, religiosa i cultural autèntica i, sobretot, d'afrontar amb sinceritat i coratge els problemes, els conflictes i les qüestions fonamentals emergents en la història contemporània. En el decurs de les trobades, s'ha desenvolupat de manera creixent el convenciment que les religions i les cultures, tot i que

La trobada de Barcelona el 2001 va ser un gran esdeveniment per a la ciutat.

no aporten solucions ja elaborades als problemes del món, poden, però, precisament a través del diàleg, trobar o retrobar les energies necessàries i els camins viables per arribar a solucions reals. Aquesta és la seva força. Les religions són fortes quan són lliures, tenen poder quan no són esclaves de la política o de l'economia. Poden fer servir la política i l'economia per canviar el món, però mai no poden ser emprades per la política i per l'economia. En aquest cas, perdrien la força i traïrien la seva pròpia naturalesa.

Quin és, doncs, el missatge de Barcelona 2010?

Partim del fet que una altra edició de les trobades interreligioses anuals, promogudes per la Comunitat de Sant'Egidio, ja va tenir lloc a Barcelona. Era el setembre del 2001: fa 9 anys. Recordo que l'acte de cloenda, la gran manifestació final que aplega cada any milers de persones a les places de les ciutats on se celebren les jornades, va ser aquell any al Pla de la Seu (la plaça de la Catedral). Era la tarda del 4 de setembre. Set dies després, l'11, es va produir el drama de les Torres Bessones de Nova York, destinat (ho veig avui més clarament) si no a canviar la història, segurament sí a marcar, de manera important, els esdeveniments dels darrers deu anys.

Comença a difondre's des de llavors, tant en els individus com en els pobles sencers, una gran sensació d'inseguretat i de por. Creix la necessitat de defensar-se. Només així, almenys això sembla, és possible garantir la pròpia seguretat. La por i la recerca de seguretat sembla que han estat (i demano disculpes per l'exageració o la simplificació, però m'agradaria transmetre la meua idea amb claredat) els sentiments que, tant en l'àmbit individual com nacional, d'alguna manera han superat i marcat tots els esdeveniments posteriors dels darrers deu anys. La por sempre ha estat, i sempre serà, una

consellera pèssima per a una bona convivència humana; i de la seguretat, interpretada com a defensa de l'altre, del que és diferent i considerat en cada cas un enemic, només es pot extreure violència. No es governa amb la por i amb l'afirmació d'aquest tipus de seguretat a nivell social. En són prova els nombrosos fracassos de les democràcies europees en aquests anys i, en el pla més general, la crisi de la política i dels seus valors, particularment al nostre vell continent.

D'altra banda, han estat nombrosos els fruits amargs d'aquest «pensament instintiu i irracional», construït a base de pors i de necessitats de defensar-se de l'enemic, assumit com a lògica política i social: una successió de conflictes dispersos a nombrosos racons del món. No acabaríem d'esmentar casos concrets: des de la guerra de l'Iraq fins al conflicte a l'Afganistan; des de nombrosos episodis de terrorisme a l'Índia i el Pakistan fins als conflictes a Sri Lanka o al Nepal; des de les guerres africanes, del Sudan i de Costa d'Ivori, fins a les constants situacions d'enfrontament entre Israel i Palestina, per esmentar només alguns exemples com denes del rosari de patiment en el món durant els darrers anys. Crec que es pot afirmar que els primers deu anys d'aquest segle XXI estan entre els més plens de guerres i de violència des de la postguerra fins avui.

Entre les Torres Bessones i el terratrèmol d'Haití

Davant d'aquesta realitat, s'ha reafirmat la idea, proclamada per moltes veus, també autoritzades, que el diàleg és absolutament inútil, fins

al punt de ser contraproduent, signe de feblesa i manera de no afrontar i de no voler respondre de veritat als problemes. Han estat anys de crisi del diàleg, cultural, interreligiós i ecumènic. Molts han afirmat que una civilització de pau era impossible i que calia resignar-se a la dura realitat: aquesta és la naturalesa de l'home i dels pobles. També molts han cregut, dins dels fets, que la guerra és, potser, l'única solució, perquè crea la pau, tot i que deixa normalment una herència de verí. D'altres han afirmat que la pau pot arribar només del desenvolupament del mercat, confiant en l'únic benefici veritable per a ells. I constatem tristament que el mercat es troba, en els darrers anys, envaït per una tremenda crisi econòmica i financera. La tesi de creure que «el diàleg és ingenu i anacrònic» ha dut fins a aquest naufragi. Aquí hi ha la lliçó d'aquests anys.

Nosaltres, però, els de Sant'Egidio, juntament amb moltíssims amics, representants de les Esglésies cristianes i de les grans religions mundials, hem continuat aplegant-nos any rere any, tenaçment i apassionadament. Podem afirmar que els primers deu anys

d'aquest segle XXI han conclòs simbòlicament entre el drama de les «Torres Bessones» del 2001 i el del terratrèmol d'Haití del 2010. Són dues tragèdies que, tot i que aparentment no tenen res en comú, són en realitat una única crida a tota la humanitat perquè hi hagi més solidaritat, més unitat entre la família humana,

més diàleg.

Aquí se situa la trobada de Barcelona 2010. Aquest és el missatge que, des de Barcelona, volem adreçar a tot el món: «El diàleg no ha acabat, i és l'únic camí viable i seriós per al futur de la humanitat!»

Som a les portes d'un nou decenni. Si després de Barcelona 2001 han vingut anys durs i dramàtics per a tothom, i sempre de manera especial (és bo de recordar) per als més pobres i els oprimits de tots els racons del món, Barcelona 2010 pot representar el punt d'un nou inici. La via del diàleg té la força de tornar a plantejar-se com l'única capaç de garantir autènticament pau i seguretat per a tots, tant per als individus com per als pobles. Des de Barcelona 2010 pot renèixer el sentit fort d'un únic destí comú, el qual alberga els pelegrins de pau, homes i dones pertanyents a creences, cultures, països molt diferents, però tots, i a tots els efectes, membres de l'única gran família humana.

* Traducció de l'italià: Ignasi Miranda

«Les religions són fortes quan són lliures, tenen poder quan no són esclaves de la política o de l'economia»

La visita de Benet XVI marcarà la relació entre la monarquia anglesa i el papat

Segons el president de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les

Zenit
Westminster

La visita del Papa al Regne Unit, que tindrà lloc del 16 al 19 de setembre, «marca una nova fase en la llarga i complexa història de les relacions entre els monarques d'aquesta terra i el papat». Ho afirma el president de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les i arquebisbe de Westminster, Mons. Vincent Nichols, en un article publicat a *L'Osservatore Romano*. En opinió del prelat, la visita del Pontífex «és, sens dubte, un esdeveniment històric». La invitació a Benet XVI l'ha feta la reina Isabel II i serà precisament ella qui rebrà el Bisbe de Roma a la seva arribada, el 16 de setembre vinent, a Edimburg, recorda. Segons Mons. Nichols, «el Pontífex i la reina comparteixen profundes preocupacions: el benestar dels pobles del món, el rol de l'ensenyament i els valors cristians, la importància de tenir institucions estables en benefici de la societat.»

L'endemà, Benet XVI viatjarà a Londres, on mantindrà una trobada amb diverses realitats socials. Des de la Universitat de Saint Mary, a Twickenham, el Papa té previst dirigir-se a cada escola del territori, gràcies a una connexió d'internet, i convidarà tots els infants a seguir els esdeveniments de la seva visita i a sostenir-lo amb les seves oracions.

Després, explica el prelat, «Benet XVI es trobarà amb diverses personalitats a càrrec de diferents sectors

i empreses, homes i dones de fe, pertanyents a les diferents confessions presents en aquest país». L'arquebisbe de Westminster revela que el Pontífex «parlarà de la importància de Déu com a guia formativa i inspiradora del bé comú».

El programa del viatge inclou un discurs de Benet XVI als líders polítics, civils, diplomàtics i empresarials del Regne Unit el 17 a la tarda al Westminster Hall, la gran sala històrica al cor de Londres i lloc on sant Tomàs More va ser condemnat a mort el 1535 per haver-se adherit a la fe catòlica. L'arquebisbe de Westminster està

convençut que aquest «esdeveniment tindrà un gran ressò, no únicament pel seu valor històric sinó també per la seva actualitat».

Al capvespre, a l'abadia de Westminster, el Papa resarà vespres al costat de totes les comunitats cristianes al Regne Unit i pregarà, juntament amb l'arquebisbe de Canterbury, davant de la tomba de sant Eduard, el Confessor. El prelat explica que aquest rei d'Anglaterra mort el 1066 i refundador de l'abadia de Westminster «representa les profundes i comunes arrels cristianes d'aquestes terres». També assenyalava que l'endemà el Papa celebrarà

la missa a la catedral de Westminster, farà una visita en un institut per a la cura d'ancians i moribunds, i resarà al Hyde Park, gran espai obert al cor de Londres.

I destaca que la celebració de la missa i la beatificació del cardenal Newman a Birmingham «és un moment importantíssim de la visita». «La beatificació del cardenal Newman posa davant de la presència de l'Església un estudiós de gran altura, un escriptor i poeta de mèrits considerables, un capellà de parròquia profundament estimat per tots els qui el coneixien», opina.

I afegeix, en referència al purpurat anglès: «Era un home que comprenia com ment i cor havien d'anar de la mà en les grans empreses de la vida, la més gran de les quals és la recerca de Déu i la relació salvífica amb Ell.»

L'arquebisbe Nichols conclou l'article expressant «l'esperança general que tenim per aquesta visita». «Desitgem que la presència il·luminadora i les paraules de Benet XVI ajudin moltes persones de casa nostra a comprendre que la fe en Déu no és un problema per resoldre sinó un do per redescobrir», afirma.

I explica: «Per a molts, a la nostra societat, la fe ha esdevingut un problema, una cosa que ha de ser amagada o eliminada de la vida pública.» «Però la veritat és molt diferent: la fe en Déu aporta una gran riquesa i alegria als homes —afegeix—. És l'alliberament i la guia que busquem, motiu d'inspiració i perseverança, font de perdó i compassió.»

Mons. Mario Iceta, nou bisbe de Bilbao

Redacció / Ciutat del Vaticà

El 24 d'agost el Vaticà feia pública la decisió del Papa de nomenar Mons. Mario Iceta Gabicagogeascoa bisbe de Bilbao. La presa de possessió de l'actual bisbe administrador apostòlic tindrà lloc a la catedral de Santiago, a les 12.00 de l'11 d'octubre, festivitat de la Mare

de Déu de Begonya, patrona de la diòcesi.

En un missatge adreçat als fidels de la diòcesi, Mons. Iceta reconeixia les seves «limitacions i febleses». Per això, es presentava «davant vostre com sóc i vull servir el Senyor amb fidelitat plena i a vosaltres amb total entrega, des de l'afecte i el coneixement personal de les vostres joies i esperances, de les vostres dificultats i angoixes. Compto amb la vostra pregària i la vostra col·laboració en aquesta tasca que se m'encomana de presidir aquesta Església particular des de l'amor i el servei a tots, creients i no creients, i especialment als més

necessitats».

Mons. Mario Iceta ha demanat oracions per ser «el pastor que necessita» la diòcesi, «capaç de respondre als reptes de la nova evangelització en el moment històric que ens toca viure i que constitueix per a nosaltres un temps de gràcia. Com diu el meu lema episcopal, *Omnium servus*, vull ser el servidor de

tots i per a tots».

El nou bisbe de Bilbao va néixer a Gernika (Biscaia) el 1965. Va ser ordenat capellà el 1994 a la catedral de Còrdova, diòcesi en què es va incardinar. És doctor en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Navarra; doctor en Teologia per l'Institut Joan Pau II per a l'estudi sobre el Matrimoni i Família de Roma i màster en Economia per la Fundació Universitat Empresa de Madrid i la Universitat Nacional d'Educació a Distància de Madrid. És membre de la Reial Acadèmia de Còrdova en la seva secció de Ciències morals, polítiques i socials, i membre de l'Acadèmia de

Ciències Mèdiques de Bilbao.

És fundador de la Societat Andalus de Recerca Bioètica i de la revista especialitzada *Bioètica y Ciencias de la Salud*. Ha participat com a ponent en diferents cursos i conferències de bioètica, i ha publicat nombrosos articles en revistes especialitzades en bioètica i teologia moral, així com col·laboracions en diverses publicacions i diccionaris.

El 2008 és nomenat bisbe titular d'Àlaba i auxiliar de Bilbao. Des del 19 d'abril del 2010 és bisbe administrador apostòlic de Bilbao. Pertany a la Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Sergi Rodríguez, director del Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona

«Els gitanos reconeixen Déu d'una forma radical en el rostre dels altres»

Rosa María Jané Chueca

Davant l'expulsió de grups de gitanos romanesos de França, el secretari del Consell Pontifici per als Migrants i Itinerants, Mons. Agostino Marchetto, ha denunciat que aquestes deportacions són contràries a la llei. De la seva banda, Benet XVI, tot i que sense fer-hi referència directa, convidava a «saber acollir les legítimes diversitats humanes i a seguir els ensenyaments de Jesús, que va venir a aplegar els homes de totes les nacions i de totes les llengües». Per parlar sobre aquest tema, entrevistem el director del Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona, Sergi Rodríguez.

Mons. Agostino Marchetto ha dit que la qüestió dels gitanos afecta tot Europa. Per què es continua girant l'esquena a aquest col·lectiu?

El procés de globalització serveix també per estendre un model de vida similars a tot el món. La pluralitat se sol acceptar quan fa referència a la raça, la llengua, la indumentària, els gustos, les idees... però molt poc, i amb molta dificultat, quan afecta qüestions relacionades amb l'economia. Els gitanos tenen una identitat molt marcada, de clares arrels orientals. Amb la família, sempre com a centre de la vida, es treballa per viure, no a l'inrevés, i es compra només allò indispensable. Això els fa poc «útils» al sistema productiu, com a treballadors o consumidors. No en va, els gitanos són la minoria més antiga, nombrosa i discriminada d'Europa. Són un poble transnacional, present a tot el continent. La forma com se'ls tracta a cada lloc és un bon termòmetre per conèixer l'estat dels drets humans en aquell país.

Quina reflexió hauríem de fer davant les expulsions dels gitanos França?

És la clara mostra que costa d'entendre la diferència quan aquesta comporta una forma de viure. En una economia basada en l'adquisició d'habitatges, no s'entén que encara hi hagi un sector de la població que vulgui viure de forma itinerant i que, per fer-ho, en tingui prou amb una petita caravana. És el que passa amb un 15% dels gitanos de França, fet pel qual són coneguts com a *gens du voyage*. Cal acceptar que hi ha diversos models de vida, sempre que aquests respectin els valors comuns d'Occident, i que els recursos públics han d'atendre aquesta diferència i permetre a les persones viure segons aquests projectes vitals.

Al nostre país, quina és la situació?

A Espanya viuen més de 600 mil gitanos (uns 75 mil dels quals a Catalunya), xifra que el situa en el segon país de la Unió Europea amb més població gitana, darrere de Romania. A tot Europa ens posen com a exemple per la sensibilització que hi ha entre les administracions envers el poble gitano, amb una entitat pública destinada a promoure la seva cultura, diverses línies estables de subvencions, reconeixements oficials... i un respecte acceptable cap als drets fonamentals dels gitanos. Des dels anys seixanta s'ha avançat molt, en bona mesura gràcies a la tasca pionera i constant de l'Església. Hem passat d'un analfabetisme del 95% (1969) al 15% (2008). I avui els infants i joves gitanos estan majoritàriament escolaritzats. Els grans nuclis d'infrahabitatges pràcticament han desaparegut i les famílies gitanes tenen accés a l'habitatge. També s'han transformat aquells barris sense infraestructures, com la Mina, Sant Roc, Sant Cosme, la Font de la Pólvora (Girona) o Camp Clar (Tarragona). Però encara resta molt per fer.

Per on passa la integració?

És un procés de doble direcció, d'assumpció mútua de responsabilitats. El sistema escolar encara ha de ser més inclusiu i donar entrada a la cultura gitana als currículum escolars. Només així les famílies confiaran en l'escola, col·laboraran en la tasca educativa i superarem un fracàs escolar que encara ronda el 60%. També cal ajudar els gitanos a deixar les ocupacions tradicionals, ja obsoletes, i a incorporar-se massivament al mercat laboral normalitzat, per superar una taxa de pobresa que encara és del 50%. Els mitjans de comunicació han de superar la imatge estereotipada del poble gitano i ajudar a visualitzar-lo en la seva pluralitat i la seva riquesa: ni tots els gitanos són delinqüents o pidolaires, ni tots són antiquaris o artistes. Només així millorarà la percepció dels gitanos entre la societat majoritària, perquè un 24% de la població encara defuig tenir un gitano com a veí. La diferència, quan es desconeix, fa por. Però la pilota és, en bona mesura, al sostre dels propis gitanos, que han de destriar cultura i costums per fer una reflexió col·lectiva sobre aquells valors

que han de conformar la seva identitat en el segle XXI a Europa. Una renovació del moviment associatiu gitano, permetent que els joves s'hi incorporin, serà el primer pas.

Quin treball fa el Secretariat de Pastoral Gitana?

És una tasca molt variada, basada en l'evangelització explícita i implícita, duta a terme sempre des de les pautes de la cultura gitana i el protagonisme dels gitanos en l'evangelització del seu propi poble. El Secretariat organitza regularment misses gitanes de caire itinerant que apleguen les famílies catòliques de les vuit demarcacions parroquials amb població gitana. També organitza xerrades formatives, en temps de Quaresma i Pasqua, i organitza algunes sortides a l'entorn de la figura del beat gitano Ceferí Giménez. El Secretariat col·labora amb Càritas en l'atenció de les famílies gitanes als barris i enguany, en col·laboració amb el SEPAP, hem començat a treballar amb la població gitana reclusa. El gran projecte és la posada en marxa, aquesta tardor, del Centre García-Díe de Cultura Gitana, que serà un dels més importants d'Europa en la seva especialitat. Entre els projectes hi ha també posar en marxa sessions de lectura comunitària de la Bíblia i col·laborar amb la Fundació Pere Tarrés per tal que els infants gitanos participin en la tasca dels espais cristians.

Com és la fe del poble gitano?

Els gitanos són un poble amb una fe molt profunda, viscuda sempre en comunitat. Mai no he conegut gitanos ateu o agnòstics. Senten la presència de Déu molt propera i de forma molt providencialista. Són gent de pregària, molt constant al llarg del dia a dia. Viuen els sagraments (especialment l'eucaristia, el baptisme i el matrimoni) com un moment de trobada comunitària amb el Senyor, viscuts sempre des dels sentiments (una religiositat a flor de pell) i la seva cultura (sobretot la música). Potser el més important és que reconeixen Déu d'una forma radical en el rostre dels altres. Fan de les seves vides una ofrena a través del lliurament a la família. Tot i la pobresa extrema, mai no he sabut de cap gitana que avortés, de gent gran que visqués sola ni de fills de pares despreocupats. Mai no abandonen una persona propera, ni en la desgràcia o la malaltia, com es pot veure als hospitals. Confien plenament en Déu. Viure amb poc i al dia, en un món que fa de l'acumulació previsor de coses el centre de la vida, n'és una bona mostra.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP Tel. NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 230€**
- ☐ **Missioner**
- ☐ Edició en català
- ☐ **Àsia i Oceania: 308€**
- ☐ **Missionera**
- ☐ Edició en castellà
- ☐ Adjunto xec nominatiu
- ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Cuba

L'Església, mediadora entre els familiars de presos i el Govern

L'arquebisbat de l'Havana emet una nota de premsa

Zenit

L'Havana

L'Església a Cuba està mediant entre els familiars dels presos i les autoritats en resposta al reclam humanitari d'aquestes famílies, segons ha aclarit una nota de premsa difosa per l'arquebisbat de l'Havana.

El comunicat va ser avalat poc després per les Dames de Blanc, que van qualificar de «positiva» la mediació de l'Església per a l'excarceració dels seus familiars presos polítics, i es van distanciar així d'una dura crítica feta per dissidents cubans en una carta oberta al Papa.

L'aclariment, en el qual l'arquebisbat deixa clar que en cap moment la seva activitat és política, té lloc «a causa de la indignació generada en un nombre de fidels catòlics que han conegut en les darreres hores» el contingut de la carta oberta adreçada a Benet XVI, «de contingut ofensiu envers l'Església a Cuba».

«Quan l'Església va acceptar la missió de mediar entre els familiars dels presos o Dames de Blanc, i les autoritats cubanes, sabia que aquesta mediació podria ser interpretada de les maneres més diverses i provocar diverses reaccions: des de l'insult i la difamació, fins a l'acceptació i l'agraïment. Romandre inactiva no era una opció vàlida per a l'Església, per la seva missió pastoral», assenyala el comunicat.

«L'acció de l'Església a favor del respecte a la dignitat de tots els cubans i l'harmonia social a Cuba no va començar fa vint anys, i ha estat una acció que no s'ha sostingut, ni se sostindrà mai, en tendències polítiques, ni en les del govern ni en les de qui s'hi oposa, sinó en la seva missió pastoral», subratlla.

L'arquebisbat assegura que «l'Església a Cuba no desviarà la seva atenció d'allò que la va motivar a actuar en aquest procés: el reclam humanitari de famílies que han patit per l'empresona-

Raúl Pañellas

L'arquebisbe de l'Havana, el cardenal Jaime Ortega.

«La Santa Seu s'ha declarat sempre en contra de l'embargament i solidària amb els patiments del poble»

ment d'un o més dels seus membres».

«Això és quelcom que sap molt bé Benet XVI —continua dient el comunicat—. Val la pena recordar el que em va expressar fa unes setmanes pel pare Federico Lombardi, portaveu de la Santa Seu: "El paper crucial assumit en el procés de diàleg cubà pel cardenal Ortega Alamino i per Mons. Dionisio García, president de l'episcopat, ha estat possible pel fet evident que l'Església catòlica està profundament arrelada al poble i és intèrpret atendreble del seu esperit i de les seves expectatives."»

«No és una realitat estranya, no fuig en aquests temps de dificultat —comentava el director de l'oficina d'informació vaticana—. Carrega els

patiments i porta esperança, amb dignitat i amb paciència, sense servilisme però també sense intentar augmentar les tensions ni exacerbar els ànims, al contrari, amb el compromís constant d'obrir camins a la comprensió i al diàleg.»

El Vaticà, afegeix el pare Lombardi, «dóna suport a l'Església local amb la seva solidaritat espiritual i amb la seva autoritat internacional». En aquest sentit, «la Santa Seu s'ha declarat sempre en contra de l'embargament, i per tant solidària amb els patiments del poble, i disposada a donar suport a tota perspectiva de diàleg constructiu... amb paciència, s'han fet importants progressos en aquesta direcció. Tots desitgem que el camí continuï».

Per la seva part, Berta Soler, una de les representants de les Dames de Blanc, ha declarat: «Respectem les opinions que pugui donar qualsevol persona sobre l'Església catòlica. La nostra és que, com a mediadora, està fent tot el que pot per la llibertat dels nostres homes.» «L'Església està fent el que realment ha de fer una Església: estar al costat de les persones que pateixen, de les persones que estan empresonades, i ho està fent, el resultat ha estat positiu», ha afegit.

Índia

Mesures contra l'odi als cristians

Fides / Bangalore

És urgent aturar tan aviat com sigui possible els qui prediquen l'odi que atia els ànims de violència contra els cristians mitjançant la difusió de falses acusacions, especialment quan es tracta de polítics, de dirigents que representen la nació. Aquesta és la petició de l'arquebisbe de Bangalore, Bernard Moras, en una carta enviada al governador de l'estat de Karnataka i al primer ministre del mateix estat. La missiva és la resposta de l'Església davant de les greus declaracions del parlamentari Prahlad Remane (membre del partit nacionalista hindú Barathiya Janata Party), qui en el dia de la independència de l'Índia va llançar greus acusacions contra la comunitat cristiana. El líder va dir que entre l'herència deixada pels colonitzadors anglesos a l'Índia «trobem el fet d'haver difós sistemàticament la llavor del cristianisme en el país», una «herba dolenta» que Prahlad Remane ha convidat a «eradicar al més aviat possible».

Aquestes declaracions estan en línia amb les pitjors manifestacions de l'extremisme hindú, que ha provocat en els darrers anys més de mil episodis de violència anticristiana només a Karnataka i massacres en altres estats de l'Índia.

Per aquesta raó l'arquebisbe Moras ha sortit al pas i ha escrit al govern local: «Rebem amb profund disgust que el parlamentari Prahlad Remane hagi difós falses acusacions contra els cristians, parlant fins i tot de conversions a través de mitjans fraudulents».

L'arquebisbe va subratllar que, «segons la Constitució de l'Índia, els valors de pluralisme, laïcitat, tolerància, respecte mutu i harmonia» han de ser respectats per tots, especialment per les persones que representen els ciutadans en les assemblees legislatives, sigui a nivell estatal o federal. Aquests estan «cridats a protegir i garantir els drets constitucionals de tota la població índia, sense prejudicis de casta, color o religió», contribuint a crear pau i harmonia en la societat.

Estats Units

L'arquebisbe de Nova York demana diàleg sobre la mesquita de la Zona Zero

Zenit / Nova York

L'arquebisbe de Nova York, Mons. Timothy Dolan, ha subratllat la necessitat d'un diàleg civilitzat i respectuós davant de la controvèrsia suscitada pel projecte de construir un centre islàmic a prop de l'indret on es van produir els atacs terroristes de l'11-S. «El meu desig més gran és que el que ha esdevingut un tema que divideix pugui convertir-se en un motiu de debat veritablement civilitzat, racional, afectuós, respectuós», ha afirmat.

Hi ha hagut molta controvèrsia

sobre els plans per construir el centre i la mesquita de la comunitat islàmica a Nova York, a dues illes d'on hi havia el World Trade Center abans de l'atac de l'11 de setembre del 2001 per part de terroristes musulmans. Alguns sostenen que posar un centre islàmic tan a prop de la Zona Zero, el lloc de la tragèdia, mostra insensibilitat envers les víctimes i les seves famílies. Altres afirmen que aquest projecte donarà als musulmans una oportunitat per demostrar els seus valors de pau i el seu desig de conviure amb els altres.

Mons. Dolan ha elogiat l'alcalde de

la ciutat, Michael Bloomberg, que «va exposar de manera particularment eloqüent els principis de la llibertat religiosa i l'hospitalitat en què es basa aquest país i aquesta meravellosa comunitat». «Nosaltres, com a catòlics, per descomptat, som particularment sensibles quan es tracta de donar la benvinguda a altres», ha dit el prelat, subratllant la necessitat d'«acollir l'immigrant i el refugiat». «Nosaltres mateixos ens sentim d'alguna manera preocupats amb aquest tema perquè en el passat hem estat víctimes de discriminació», ha afegit.

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Un matí qualsevol

Marta Nin

El sol començava a despuntar i l'Anna ja feinejava per casa. Es movia lentament, amb fatiga. Després dels vuitanta anys, les forces li havien anat minvant dia rere dia. Era un matí qualsevol. Res no presagiava la imminència d'una gran revelació. Fet i fet, les revelacions que l'Anna havia tingut al llarg de la seva vida no s'havien presentat mai amb senyals premonitoris: havien arribat d'improvís, com una allau de llum al bell mig de la nit.

La primera revelació va ser als dotze anys. Caminava amb la seva mare pels carrers de Jerusalem, no lluny del mercat, quan es fixà en un noi que empenyia un carro ple de terrisses. No l'havia vist mai abans. El noi, força més gran que l'Anna, ni la va mirar, però ella va tenir clar tot d'una que els seus destins s'unirien. En algun lloc estava escrit que tots dos serien marit i muller. No perquè a primera vista ell hagués captivat el seu cor. Si l'Anna hagués hagut de motivar per quina raó creia saber amb certesa que es casaria amb aquell jove, no n'hauria estat capaç. Es tractava d'una intuïció que es presentava al seu davant com un fet evident, inconfutable, com qui veient una flor sap reconèixer que allò és una flor i no un núvol o un peix. Va sentir dir que es deia Maties. I començà a estimar-

lo. Uns quants mesos després, a casa li feren saber que havien establert per a ella un acord matrimonial amb un home de la tribu d'Aser, un tal Maties, terrissaire.

La claror començava a picar a la porta. Era un matí qualsevol. La vella Anna sempre es llevava a l'alba per enllestir aviat la feina de casa i poder anar ben d'hora al temple. Vivia als afores de Jerusalem i havia de recórrer un bon tram de camí fins arribar al cor de la ciutat santa. Cada dia, malgrat els seus vuitanta-quatre anys, feia a peu la llarga distància que separava casa seva del temple. Essent una noieta, havia considerat un do de Déu la revelació del seu casament amb Maties, i, des d'aquell moment, no havia deixat de visitar ni un sol dia la Casa del Senyor. Aviat s'adonà que aquella intuïció sobre el seu casament no era un fet puntual ni aïllat. A vegades, la seva mirada penetrava el present i l'ultrapassava. Com quan al temps de la reina Alexandra havia tingut un malson sobre el destí de Jerusalem. Somnià que es desencadenava una sagnant lluita fratricida entre els fills de la reina i que un poderós exèrcit provinent de les terres de ponent profanava i ocupava el temple. Quan més tard la successió de la reina

provocà divisions en el poble, l'Anna proclamà públicament que calia unitat i germanor per evitar que la terra d'Israel fos conquerida per un exèrcit estranger. El seu oracle, però, no va impedir que els romans irrompessin a Jerusalem. Israel perdé la seva llibertat. L'Anna es guanyà el renom de profetessa.

Aquell matí, com qualsevol altre, la vella Anna agafà el seu bastó i féu via cap al temple, tennint. A mesura que s'apropava a la Casa del Senyor, creixia la seva alegria. Les obres de reestructuració del temple, començades per Herodes el Gran vint anys abans, havien donat els seus fruits. L'edifici sagrat tenia un aspecte majestuós que contemplaven meravellats tots els jueus vinguts d'Orient i d'Occident.

Entrà al temple amb la reverència i la gratitud de cada matí. S'encaminà vers el Pati de les Dones. Allí s'agenollà en silenci i es recollí en pregària. A poc a poc s'alentí el curs del seu pensament, com agombolat per una alenada suau. Aleshores li brollaren lentament dels llavis les paraules d'un salm: «Senyor, fes veure al teu servent la claror de la teva mirada...» De sobte, advertí l'impuls d'obrir els ulls i veié al seu davant un matrimoni amb un nadó. L'home estrenyia la muller amb un gest protector i afectuós. La dona no deixava de contemplar el fill que duia entre els braços. Un vellet se'ls atansà i els va beneir. Moguda pel desig de veure de prop l'infant, l'Anna es posà dreta i s'acostà a la família.

Era un nen de quaranta dies de vida que sotjava l'Anna amb una mirada fosca i amatent. Tenia els ulls ben negres però el seu esguard era clar com un dia de primavera. Una claror que resplendia sense enlluernar i escalfava sense cremar. Com en els seus moments de pregària més íntima, l'Anna se sentí agombolada per una alenada suau. Aleshores reconegué aquell rostre. Amb una emoció reverencial, inclinà el cap i uní totes dues mans devotament, conscient de trobar-se davant del Salvador promès al poble d'Israel de generació en generació.

—Es diu Jesús—, digué la mare.

L'Anna vaticinà als esposos que el seu fill era el Messies i que tal com ella havia predit la caiguda de Jerusalem, ara en presagiava l'alliberament gràcies a aquell nadó. La parella somrigué agraïda, no era el primer cop que sentien paraules semblants. S'acomiadaren de l'Anna amb respecte. Acabaven de presentar l'infant al temple i ja se'n tornaven cap a casa. Vivien a Galilea, li digueren, a Natzeret.

Al bell mig del temple l'Anna com-

partí feliç la seva revelació amb tothom qui volia escoltar-la, sense deixar de donar gràcies a Déu per l'acompliment de les seves promeses.

La tornada a casa li semblà més breu que mai. Caminava de pressa, amb la lleugeresa dels seus vint anys. Fins i tot el bastó li feia nosa i el deixà a la vora del camí. Ben segur que la vinguda del Messies i haver-lo reconegut obraven aquelles meravelles. A casa matà un gall, preparà un àpat suculent i convidà la gent del veïnat a taula per compartir amb ells la bona nova. Calia celebrar la vinguda del Regne de Déu. I així ho van fer, acabant el sopar amb un ball. No sentien ni tan sols el vent fred del vespre. Els crits de festa omplien el crepuscle que ja es dibuixava en l'horitzó. Observant la posta, un esquitx de melangia ofuscà la mirada de l'Anna. El sol declinava i aviat la nit s'ensenyoriria de la ciutat de Jerusalem. L'Anna hauria volgut que aquell dia no s'acabés mai, fins i tot havia arribat a creure que el sol no es pondria mai més després de la presentació del Messies al temple: la llum de l'esguard d'aquell infant bé podia envair tots els racons del país i desfer les tenebres de la nit. No era així, però, i per primer cop l'Anna dubtà de la versemblança de la seva revelació. Els dubtes persistiren l'endemà, quan va necessitar novament el bastó per caminar.

Temps més tard morí Herodes el Gran. L'Anna cregué possible aleshores alguna intervenció del Messies, però res no canvià en terres d'Israel. Passaren els anys. Del Salvador no sentí que en parlés mai ningú. No hi havia cap senyal d'alliberament per al poble, cap repic de tambors de Natzeret, cap rei jueu a les portes. La vida de l'Anna s'anà escolant entre dubtes. Els anys no li pesaven tant com l'amargor d'haver oblidat l'alenada suau d'uns lluminosos ulls negres.

(Cf. Lc 2,36-38)

cerers
des de
1862

CERABELLA
P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Punt de vista

Cristina Moreno Alconchel
Professora de l'IESE

El picaporta

No sé si coneixeu una estampa antiga que surt en alguns llibres pietosos i també quan cerquem imatges de Jesús per internet. S'hi veu Jesús que truca a una porta tancada. Fins aquí tot és més o menys «normal», si no fos per un petit detall. La porta, a més d'estar tancada, no té picaporta.

Bé, podeu pensar, hi ha moltes portes que no tenen picaporta, la de casa meua que dona al carrer, per exemple; només té un pom petit i un pany per a la clau. La porta de l'estampa no té ni tan sols això. La meua porta del carrer no té cap picaporta com les portes interiors, que el tenen per poder sortir i entrar lliurement.

Jesús, que a més semblacansatipelegrí, truca a aquesta porta sense picaporta, tancada i barrada, a pesar que s'hi veu la llum a través d'una finestreta. Imagineu per un moment que es tracta de la «vostra porta». En un principi, quina alegria! Jesús ve a casa nostra! Després us comença a envair la intranquil·litat, la inquietud, perquè... ho podeu sentir sempre quan algú truca a la porta? I si no ho sentiu, i és Ell? Hi trucarà eternament o passarà de llarg, capcot i decebut?

Però Jesús és Déu, podeu dir —i amb raó—, pot obrir la porta quan vulgui, sense necessitat del pica-

porta. Està clar, certament. Però, on quedaria el do de la vostra llibertat, regal del mateix Déu? Ningú, escolteu-ho bé: ningú en aquest món estima i respecta la vostra llibertat més que el vostre Creador, Déu.

Aleshores, què hem de fer?, pensava jo. Com podem fer que Jesús entri a casa nostra sempre que passi per davant de la nostra porta i ens visiti i xerri una estona, o, fins i tot, es quedi a sopar.

I aleshores ho vaig veure clar. Un picaporta! Si en posem un a la porta, per fora, hi deixarem entrar Jesús. Un picaporta que sigui la clau de la nostra llibertat, la clau de la nostra voluntat. Està clar que, per a això, cal confiar-hi, no podem deixar l'entrada lliure per a qualsevol, no deixem pas la porta oberta a tothom.

En ningú millor que en Jesús podem dipositar la confiança, perquè Ell sem-

pre sabrà fer un bon ús del que trobi a casa nostra, fins i tot del que és dolent. El picaporta serà, unes vegades, l'abraçada de la confessió, sagrament de l'alegria. Altres vegades serà la sagrada comunió; o la pregària confiada: «Senyor, t'obro per sempre la meua porta. Entra-hi, entra quan vulguis, passa fins al fons i... queda't amb mi.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Tots som educadors

Llegeixo, a la premsa, un article que em crida l'atenció. Du, com a títol, *Tots som educadors*. Afirma que tots som educadors amb els nostres consells, però sobretot amb els nostres actes. Un sa principi pedagògic.

L'autor exposa que «tots pretenem resoldre alguns dels nostres grans problemes, la violència, el terrorisme, el consum de drogues... exclusivament amb grans Lleis que, en el millor dels casos, podran mitigar el dany causat». Afegeix que és bo el desig de millorar i poder evitar aquests problemes, però que la solució rau en l'educació dels fills. Educació en valors morals com solidaritat, sentit de responsabilitat, respecte als altres. Els valors predisposen a fer el bé i evitar el mal.

Com es poden transmetre aquests valors? El millor predicador —és ben veritat— s'anomena fra exemple. Cal donar bon exemple i disposar de temps. S'ha de dedicar més temps a la vida familiar. Quant temps tenim? Quin ús en fem? La convivència i l'educació no se centren a mirar sempre la petita pantalla de la televisió. Actualment, actuem amb molta pressa. Excessiva rapidesa. No allarguem els bons moments, perquè pensem que aviat s'acabaran.

És notable la facilitat amb què travessem el carrer amb el semàfor vermell, sense fixar-nos que els nens veuen el nostre mal exemple i es predisposen un dia a fer el mateix. De quina manera parlem a casa nostra? Enraonem malament dels mestres, critiquem els qui no pensen com nosaltres, només destaquem el negatiu dels esdeveniments i les persones, parlem malament de l'Església i dels seus ministres, no parem de dir paraulotes a tort i a dret, ens abstenim de parlar de la religió i de la política... Es pot extreure de la nostra conducta: «fes el que et dic, però no el que faig?» Una exigència clara: hem de millorar la societat. Pot ser que els nostres pecats siguin d'omissió. Cadascú pot aportar un gra d'arena.

El periodista esmentat remarca que cada dia és la suma de petites coses amb l'aportació de tots. Ho concreta: saludar, somriure, dir gràcies, oferir-se a fer un servei, cedir la preferència, no parlar malament de tot i de tots... L'exemple ha de tenir la presidència en la vida. El mateix val per a la vida cristiana.

Sòcrates deia: «L'aprenentatge, amb la teoria, és lent; amb l'exemple és immediat.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Per Europa (3)

Quan a l'octubre del 1950 vaig entrar al seminari, em vaig trobar una sèrie d'imprevistos. La sotana, el llatí... també les lectures, o, més aviat la prohibició gairebé total de lectures i la imposició d'altres que, o no entenien, o no m'agradaven. M'avorria la lectura espiritual que, amb veu cansada de qui la dirigia, havia d'escoltar. I precisament la dels primers dies era «Història d'una ànima». Aquells noms i aquell llenguatge van ser la causa que l'autora no em resultés gaire simpàtica. Passat un temps, vaig saber que allò no era exactament el text que ella va escriure i una frase del teòleg-filòsof Von Balthasar em va fer canviar d'opinió. Ell deia de Teresa de Lisieux: «Li va tocar viure en un ambient apocat i expressar-se en llenguatge apocat.» Cal afegir que, segons tinc entès, és la primera santa de la qual tenim fotografies, perquè em resultés més simpàtica. Més tard, llegint els *Manuscrits autobiogràfics* i una poesia dedicada a santa Joana d'Arc, de la qual es va disfressar per a una comèdia durant el noviciat, em va acabar de captivar. Explico tot això perquè s'entengui que, passejant per terres de Normandia i disposant de molt poc temps, m'apropés a aquesta població, indicant al navegador exclusivament: camí de Les Buissonets. I l'aparell ens va conduir a casa dels senyors Martin. Ja hi havia estat cap als anys setanta i aquesta vegada volia a respirar l'ambient en què es va forjar la santa jove, doctora de l'Església i patrona de les missions, perquè va morir als 24 anys. Disposava de molt poc temps. Hi vaig ser molt ben rebut. Per descomptat que no vaig haver de pagar cap entrada. A les explicacions en francès, s'hi van afegir altres en castellà, per part d'una intèrpret de la «comunitat de l'Anyell», que acollia pelegrins. Hi vaig sentir, mirar, observar, pregar, plorar. Per descomptat, vaig fer moltes fotografies, que ningú no em va impedir. La cuineta amb la qual va jugar, els vestits i els llibres infantils i altres trasts, em van recordar la frase de Balthasar. En total una mica més de 20 minuts, però que donen per a molta reflexió posterior.

A la mateixa Normandia, vam visitar el famós cementiri militar americà. També el coneixia. Aquesta vegada hi anava preparat. Vaig recordar les meves vivències infantils d'aquells temps. A Jerusalem hi vaig veure un franciscà de la Custòdia, que havia participat en aquell desembarcament. Per descomptat que en aquella famosa operació militar, va participar sense imaginar la seva futura vocació. No és aquest el lloc de comentar el que va ser la Segona Guerra Mundial. Vaig voler tenir molt present l'idealisme personal que va moure tants joves. Em vaig fixar en la creu sota la qual reposa un soldat «el nom del qual només coneix Déu», per cert, amb una bandera col·locada recentment. També hi vaig veure la d'una dona, membre de la Creu Roja, les diferents «estrelles de David» corresponent a jueus. No em vaig cansar de fer fotografies. Va ser una guerra terrible, com ho són totes, però aquesta més gran, a causa del nombre de combatents.

Aquest cementiri es va fer quan a Taizé s'edificava la «basílica de la reconciliació» o, a prop de París, se celebrava la «Jamboree de la pau», a Moisson. En aquells temps van sorgir molts impulsos nobles. Tots els joves ens sentíem horroritzats per la contesa fratricida. Tot i que no hi vam participar, érem solidaris amb ells. No tot eren obscurantismes medievals, com tant es repeteix, una prova en van ser les nombroses vocacions de servei cristià, que als nostres temps d'avançades i autèntiques concepcions cristianes manquen.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La força de la fraternitat

Els Germans Maristes commemoren el 10 de setembre el centenari de la seva arribada al Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, que s'alça a la comarca de la Noguera, Lleida. Un programa farcit d'actes donarà relleu a la jornada, dins d'una celebració que es va iniciar el 2 de gener passat i que culminarà en aquesta mateixa data de l'any vinent. Fa mesos, em van encarregar fer un llibre per sintetitzar aquests cent anys d'història. Voldria compartir amb els meus lectors unes quantes reflexions que m'han sorgit arran de la investigació.

Primera, una història viscuda en temps convulsos. Els monjos premonstratsens van fundar el monestir el 1166. La desamortització de Mendizábal, hàbil en espoliacions i incapaç de redistribuir la riquesa, va posar fi a la presència dels monjos a les Avellanes. El penúltim propietari en va malvendre els sarcòfags, que avui són al The Cloister's Museum de Nova York. Els maristes, després de l'experiència dura de la Setmana Tràgica, que va envoltar de flames la casa a Sant Andreu del Palomar amb algunes víctimes, hi van traslladar el noviciat el 1910. Una casa en ruïnes, que calia reconstruir. El lloc semblava pacífic, però la guerra civil va segar nombroses vides de germans, com recorda el llibre *El preu d'una traïció*, i en va castigar durament les instal·lacions.

Segona, una comunitat a tota prova. Les dificultats ingents van ser resoltes amb el coratge de persones austeres, decidides a llaurar un futur de formació als novicis i seminaristes que omplien la casa. Es va buscar la productivitat a la finca, a la granja, als ramats, en la fusteria, en l'apicultura... per poder fer front a les despeses que generava una casa amb més de dos-cents joves sota el seu sostre. Conservar el claustre, reconstruir l'església, tornar a acollir les restes dels Comtes d'Urgell... van ser objectius no menors, que van requerir tenacitat, voluntat i il·lusió. Anaven de parella la construcció d'una família amb la reconstrucció del monestir. Poques vegades un patrimoni cultural i històric de Catalunya deu tant a uns homes, que l'han conservat i millorat. Convertir les Avellanes en un centre de formació excel·lent significava proporcionar religiosos consagrats a l'Església i educadors de vàlua a les ciutats amb col·legis maristes. Una educació cristiana de qualitat ho exigia i els alumnes n'eren els primers beneficiats.

Tercera, un monestir de portes obertes. La disminució vocacional i una nova concepció del noviciat, estructurat de forma interprovincial i instal·lat en un barri, van plantejar l'interrogant de cap a on orientar-ne els objectius: seguir la tradició dels monjos, a l'estil de la fraternitat marista i sota la fórmula de l'hostalatge monàstic, oferir un espai d'espiritualitat i acollida a les persones que busquen el silenci o el sentit de la vida, mantenir la comunitat de germans grans, potenciar-ne el bagatge cultural amb la incorporació de l'Arxiu Gavín, obrir-se al turisme temàtic i a la gastronomia del lloc, convertir-se en punt de trobada per a la comarca, acollir simposis, congressos i jornades d'estudi, augmentar la productivitat de les terres, apuntar-se a l'energia sostenible des d'una sensibilitat ecològica...

Crec que el títol «la força de la fraternitat» reflecteix el motor que ha fet possible posar avui dia i al mapa de Catalunya un monestir, que va sorgir al segle XII i que a l'albada del segle XXI s'ha convertit, a més, en un autèntic «atri dels gentils».

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Tan lluny i tan a prop

No oblidaré mai aquella Quaresma, quan la meua parròquia del Carme —entre d'altres— va canviar la flaire de l'encens per la de les espècies dels pakistanesos que, acabada la vaga de fam, feien els seus menjars típics a la sagristia convertida en «casa seva». Va ser durant aquells dies que vam fer amics que no hem perdut i amb els quals conservem una relació fraterna més enllà de les petites diferències culturals i religioses.

És per això que la tragèdia que estan vivint al seu país ens afecta molt. Tenim veritables amics que pateixen per la seva família i pel seu poble, que van haver de deixar per cercar una vida millor. Formen part dels nous catalans que treballen per arrelar-se a casa nostra.

Vam agafar el telèfon i vam trucar als nostres amics per tal que, si més no, ens sentissin al seu costat i participant d'alguna manera de la seva angoixa; i les tragèdies familiars es repetien en les seves explicacions. La majoria han patit la pèrdua de moltes de les seves propietats, ja pobres i migrades. Potser ens passa quelcom que és normal però que caldria evitar: ens hem acostumat a les tragèdies que, sovint, estan massa lluny perquè ens afectin. És veritat que, en veure les imatges de la televisió o dels diaris, ens sentim commoguts i planyem les víctimes, però ens hi acostumem. Les xifres —malgrat que esgarripen— no ens transmeten tot el que diu el coneixement i l'acostament directe. «Milions de nens en perill al Pakistan», «20 milions de desplaçats», «gairebé una cinquena part del país inundada», «la disenteria i el còlera poden augmentar la mortalitat»...

Potser fa uns anys el Pakistan estava massa lluny de nosaltres i la tragèdia ens podria deixar, si no indiferents, amb lamentacions verbals davant els fets. Però ara no, ara són els nostres veïns. Molts tenim al nostre carrer una botiga on anem quan ja està tot tancat i ens manca alguna cosa. D'altres els tenim de veïns a la nostra escala, sempre atents i educats amb tothom i sense crear problemes. Alguns —és el nostre cas— hem pregat junts a l'únic Déu des de les nostres diferents confessions. Ja no són gent llunyana d'un país llunyà. Una trucada o una conversa ens pot assabentar del que estan passant. El nostre amic F., per exemple, no gosava demanar-nos ajuda davant l'angoixa que pateix. Només, després d'insistir, ens va posar al corrent de la seva tragèdia familiar que deu ser la d'una gran majoria: ell intenta guanyar-se la vida aquí per tal d'enviar diners a la part de la seva família que viu al Pakistan. Treballava en la construcció i en aquest moment viu de l'atur perquè s'ha acabat l'obra en la qual feia de paleta. De la seva família han arribat notícies que no el deixen dormir: la casa ha caigut per la violència de les aigües. Han hagut de desplaçar-se a un altre poblat i un amic els lloga una habitació; alguns membres de la família estan hospitalitzats i han perdut les poques coses que tenien.

No penseu que és una obligació nostra ajudar aquests nous catalans?

Zoom

Eduard Brufau

El 24 d'agost passat van arribar a Barcelona, després de gairebé nou mesos de captiveri a Mali, els cooperants catalans Albert Vilalta i Roque Pascual. S'acabava així el segrest més llarg d'ostatges occidentals a la zona del Sahel. Els dos segrestats van ser rebuts amb alleujament i amb molta alegria tant per l'ONG Barcelona Acció Solidària, en una caravana de la qual participaven en el moment de ser segrestats, com per amics i familiars.

AFP / Josep Lago

**Acol·lim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Des del monestir

Recordant un amic que va obrir camins

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

Deia Indira Gandhi, evocant les paraules del seu avi, que «hi ha dos tipus de persones: les que es dediquen a cercar mèrits i reconeixements, i les que es dediquen a treballar. Les primeres són com el fum, una ombra que passa; les segones són els que deixen petjada i obren camí».

Avui vull recordar un amic i germà que mai no va buscar mèrits ni reconeixements, sinó que es va dedicar a treballar pel Regne de Jesús, no només per l'Església, sinó pel Regne de Déu que abraça tota la família humana sense distinció de raça, condició social, religió, ideologia. Un Regne que abraça, fonamentalment, els qui es troben «al marge», els exclosos, que són els preferits d'aquest Regne.

Estic recordant i parlant de Joan Lluís Casanovas, germà de La Salle que fa un any, havent assolit un cim, va empalmar com el cim que el seduïa i enamorava; amb aquell Cim que havia estat la llum en el seu camí, la raó de la seva vida, el motor del seu treball i lliurament. El Cim que li obria els braços en una abraçada entranyable d'amic i de Pare, el

Cim que és el Déu de Jesús, el Déu humanat. Joan Lluís ha deixat un buit, perquè quan ell era entre nosaltres es gaudia de la vida que sortia a borbolls i que ho omplia tot; contagiava la passió per les persones i l'entusiasme de viure per als altres. Aquest buit que avui experimentem està ple de pau. La pau que ens va deixar la seva marxa silenciosa i la seva vida coherent i evangèlica.

Avui, en evocar el germà i amic li he demanat: «Joan Lluís, tu que ja gaudeixes de la llum i de la vida, contagia'ns la plenitud de la qual gaudeixes, perquè passant com un de tants, sense fer soroll, anunciem amb la vida que els pobres són els preferits del Regne. Ajuda'ns perquè no ens venci el desànim i perquè superant tot el que fereix la comunió entre els germans, treballem per l'únic necessari: l'Evangeli de les benaurances, el manament de l'amor.

Joan Lluís, amic, camina amb nosaltres

que també volem fer el cim, tot i que reconec que de vegades ens fa vertigen i fins i tot por el pas a la plenitud.

I tu, que ja contemples Déu cara a cara, parla-li dels teus amics, endolla'ns en la llista dels amics del Jesús i digues-li que ens doni un cop de mà, perquè de vegades anem perduts i ens costa connectar.

Digues-li al Mestre que ens ajudi, perquè la Bona Notícia s'anuncii als pobres, perquè trenquem les cadenes que esclavitzaven els germans i anunciem la llibertat, la vista als cecs, i un any de gràcia, en el qual per fi els qui estan ofegats per la crisi i per la pobresa puguin experimentar l'anunci de la salvació i d'una vida digna.»

Gràcies, Joan Lluís, per haver obert camí, per haver deixat empremta a les nostres vides.

La sal de la terra

Nova evangelització, cultura i educació

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació
Blanquerna-Universitat Ramon Llull

El desafiament confiat al nou Pontifici Consell de la Nova Evangelització, creat recentment per Benet XVI, no és nou, però això no li resta una extraordinària actualitat. Efectivament, la paraula «evangelització» va tenir la seva consagració amb motiu del Sínode de Bisbes del 1974. El Concili Vaticà II ja havia fet ús d'aquesta expressió, en un sentit vinculat a la significació d'altres mots, 31 vegades en sis documents (a les constitucions *Lumen gentium* i *Gaudium et spes*; i als decrets *Christus Dominus*, *Presbyterorum ordinis*, *Apostolicam actuositatem* i *Ad gentes*). En aquest context, predomina la perspectiva de la dimensió missional, especialment, a AG.

Fruit de l'esmentat Sínode, Pau VI publicà l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, carta magna de l'evangelització. Aquest document ens presenta de manera descriptiva la complexitat d'aquesta

acció fonamental per a l'Església. Ahora, ens recorda que la ruptura entre Evangeli i cultura és, sens dubte, el drama del nostre temps (EN 20). Per comprendre aquesta situació cal recordar, d'una banda, les relacions gens fàcils entre l'Església i la societat —per exemple al segle XIX— i, també, la riquesa de la noció descriptiva de cultura que ens ofereix GS 53. Efectivament, qualsevol concepte de cultura —alguns d'ells a la baixa— no permet copsar allò que hi ha en joc quan es parla de la necessària evangelització de la cultura, de la inculturació de la fe o del diàleg fe-cultura.

Benet XVI, tal com va dir a l'homilia de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, ha recollit el llegat de la «nova evangelització» que promogué Joan Pau II. «Nova», segons ell, no en continguts sinó en l'impuls interior obert a l'Esperit Sant i a l'Evangeli, en la recerca de modalitats que siguin adequades

als temps i situacions actuals, i perquè és necessària més que mai en els països que ja han rebut l'anunci de l'Evangeli.

La diagnosi actual —i d'aquí en bona part el repte del Pontifici Consell— tendeix a presentar la dificultat de la nova evangelització no tant en una «ruptura» sinó en un «buit», en un «eclipsi del sentit Déu». La contemporaneïtat d'aquest fenomen té una profunda dimensió antropològica. Hom podria dir que es tracta d'una incapacitat o no-necessitat per part de l'home d'acollir des de la seva autonomia i des del seu projecte personal, el projecte de Déu que surt a trobar-lo i li ofereix la salvació. En aquest sentit, convindrà que el nou organisme cerqui la complicitat de totes les institucions que afavoreixen l'educació des d'una antropologia integral oberta a la transcendència.

Mirada al món

L'exemple dels cristians coreans

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

«Anunciar Jesucrist a l'Àsia avui», aquest és el tema del congrés dels laics catòlics asiàtics que se celebra a Seül del 31 d'agost al 5 de setembre, organitzat pel Pontifici Consell dels Laics en col·laboració amb l'Església coreana. Més de dos-cents delegats de vint països es troben per reflexionar sobre noves vies de presència i de testimoniatge cristià a les societats asiàtiques per part dels laics. Conscients dels reptes de la societat globalitzada i de la importància emergent del continent a escala mundial, els participants es qüestionen, a la llum del magisteri actual de l'Església, sobre el paper específic dels seglars en l'anunci del Crist i del seu Evangeli en contextos culturals i religiosos d'una gran riquesa i varietat, sotmesos al mateix temps a un procés molt ràpid de transformació.

No és una casualitat que un congrés d'aquest tipus i amb aquesta finalitat se celebri a Corea. L'Església coreana és una Església amb una història singular. L'any 1784 el coreà Sung-hun Yi conegué el cristi-

anisme a la Xina durant una estada en aquell país i hi fou batejat amb el nom de Pere. Se'n tornà al seu país amb diversos textos cristians i inicià, com a laic, una intensa activitat missionera, batejant ell mateix nombrosos compatriotes. Així inicià l'Església catòlica a Corea. Només cinquanta anys més tard, amb l'arribada de missioners de la Societat de les Missions Estrangeres de París l'any 1836, la comunitat catòlica tingué al seu servei per primera vegada alguns capellans. Tot al llarg del segle XIX, l'Església conegué una persecució ferotge per part del govern, i milers de màrtirs testimoniaren la fe amb la seva sang, 103 dels quals foren canonitzats per Joan Pau II el 1984. Entre ells, sant Andreu Dae-gun Kim, el primer capellà coreà, martiritzat l'any 1846. En les darreres dècades, l'Església ha crescut de manera gairebé exponencial, en part gràcies també a l'acció decidida dels cristians en el procés de democratització del país i al compromís del cardenal Sou-Hwan Kim i d'altres bisbes coreans envers el

seu poble durant la dictadura militar. Els més de cinc milions de catòlics coreans representen actualment un 10% de la població de Corea del Sud. A Corea del Nord, com és sabut, el govern comunista ateu reprimeix tota expressió religiosa i els 3.000 catòlics que hi queden (dels 55.000 que hi havia l'any 1945) viuen en la clandestinitat.

El missatge que ens ve d'una Església jove i amb embranzida apostòlica com és l'Església coreana, a nosaltres que vivim en esglésies amb una llarga història però amb un present feixuc i un futur incert, és un fort missatge d'esperança que ens convida a un testimoniatge valent i compromès, també per part dels laics. M'atreviria a dir: sobretot per part dels laics. És el fet de ser cristians el que ens qualifica com a portadors de l'Evangeli de Jesucrist *ad extra*. Els ministeris eclesials són molt importants, però neixen *ad intra* de l'Església. Enfora tots som missioners, tots representem l'Església i hem de comunicar el Crist amb qui estem íntimament units.

Cartes del lector

La mentida en el mentider compulsiu

Les bromes són habituals, fins i tot poden ser sanes, però mentir no: enganyar una persona és anar directament contra la seva dignitat. I enganyar públicament és burlar-se o intentar-ho, de la majoria de la gent. És possible romandre impassible davant dels enganys? Conformar-nos amb la mentida no és només descobrir-la davant nostre sense immutar-nos. Conformar-nos-hi és no tenir esperit crític, no reflexionar. És llegir indefectiblement el mateix diari sempre, mirar el mateix telenotícies sempre, consultar les mateixes webs sempre.

Es pot dir aleshores que una persona així és esclava de la mentida, perquè no busca, no compara, es refia d'una sola font, quan la realitat és força complexa i necessitem punts de vista diversos. Refiar-me de la meua mare, del meu cònjuge o del meu amic és lògic. La vida seria molt dura sense confiança. Però refiar-me dels mitjans és lògic només a mitges. Cadascun té el seu punt de vista i jo he de buscar l'objectivitat. Ens fa lliures la Veritat i és la nostra responsabilitat buscar-la. La pitjor dictadura és la de la mentida.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

L'Àfrica necessita ajuda urgent

«Millorem la salut de l'Àfrica» i «Amb la teua ajuda la salut de l'Àfrica estarà a les teves mans». Amb aquests eslògans publicitaris s'ha iniciat una campanya per sensibilitzar la població mundial que el continent africà necessita una atenció mèdica més gran. Aquesta acció està patrocinada per la Fundació Africana per a la Medicina i la Recerca.

Sabem que les zones de misèria i pobresa que hi ha a la terra s'haurien pogut enriquir, en breu temps, si les voluminoses inversions en artefactes bèl·lics, que serveixen per a la guerra i la devastació, haguessin estat destinades a l'adquisició d'aliments i medicines.

La fam és una plaga que mata cada any més de sis milions d'infants, víctimes de la malnutrició i d'unes dolències contagioses fàcilment curables, però que els seus cossos disminuïts no són capaços d'afrontar en estar decaiguts per la fam. La FAO afirma que «cada quatre segons mor una persona de fam arreu del món».

Al món hi ha gairebé 1.000 milions de persones que passen gana i que no tenen atenció mèdica, assegura el director general de l'Organització de Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació, Jacques Diouf. També subratlla que la seguretat alimentària és una «condició primordial per a la pau i la seguretat al món».

«La nuesa del món indigent podria ser vestida amb els ornaments que els sobren als vanitosos», va afirmar

Malgrat... balanç positiu

Com ha estat notori, els casos de pederàstia que afecten preveres en diversos països han plantejat un problema especialment greu. Benet XVI ha reaccionat amb valentia i amb transparència, per molt que certs sectors intentin buscar pretextos per justificar-ne el sectarisme ideològic. El Papa assumeix la responsabilitat de l'Església i és palès el seu compromís —reiterat— de portar els responsables davant de la justícia ordinària. És ara imprescindible que aquests plantejaments es tradueixin de forma immediata en fets concrets, cosa que suposarà un rescabament moral per a les víctimes i permetrà a l'Església contribuir al fet que els culpables siguin jutjats pels seus actes.

En tot cas, la campanya injusta de difamació i generalització de la culpa d'uns pocs no ha de fer efecte en la fermesa de l'Església per a la defensa de la seva posició en un món que necessita més que mai una orientació moral. Cinc anys i mig després d'haver estat escollit, el balanç de Benet XVI és, en tot cas, molt positiu.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

l'escriptor Oliver Goldsmith. D'altra banda, Sòcrates deia que únicament anomenava acabats als qui sabien fer bon ús de les seves riqueses; els altres rics, encara que gaudissin de béns incalculables, quedaven proscriïts entre el nombre dels indigents, afirmant que la seva desventura és gravíssima perquè són pobres indigents, sense ànima.

CLEMENTE FERRER
Madrid

Un actor encomiable

El famós actor Mark Wahlberg protagonitza el film més taquiller del moment als Estats Units, *The other guys*, però l'honora el desig d'ajudar els joves «perquè no recorrin el camí que vaig recórrer jo durant la meua joventut» a través de la Mark Wahlberg Youth Foundation.

Ha declarat fa poc a la revista *Time*: «Abans d'acceptar un paper, vull assegurar-me que tinc temps per als meus fills (...). La meua dona i jo mirem d'inculcar-los els valors més importants, i la fe és el més important. Totes les coses bones que m'han passat a la vida han estat a causa de la meua fe. Passo una gran part del meu dia donant gràcies a Déu per totes les benediccions que m'ha concedit. Si tot s'acabés avui per a mi, seria feliç perquè a la vida he tingut un itinerari meravellós.»

MARÍA FERRAZ
Barcelona

L'exèrcit americà torna a casa

La guerra a l'Irak s'ha acabat, però la pau no arriba. De la guerra mai no n'ha sortit la pau, només en surten vencedors i vençuts, i això engendra odís, venjances, rancúnies, records de mort de persones estimades, ciutats destruïdes, infants orfes, tragèdies, dolor i pobresa. Qui es fa responsable de tant sofriment?

Es parla molt d'amor, de pau; paraules buides perquè els fets demos-

tren que no sabem estimar o que hem d'aprendre a estimar millor. Quantes vegades defensem els nostres drets i no recordem que aquests drets no es poden desvincular d'un conjunt de deures que són un compromís al servei del bé comú.

Ens recorda el Sant Pare Benet XVI: «La riquesa mundial creix en termes absoluts, però creixen també les desigualtats. Als països rics, noves categories socials s'empobreixen i neixen noves pobreses. A les zones més pobres, alguns grups gaudeixen d'un superdesenvolupament, malbaratant i consumista, que contrasta de manera inacceptable amb situacions persistents de misèria deshumanitzadora.»

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

Reflexió

Visc en un poblet de la costa andalusa i tinc la sort de tenir a prop de casa una església que està oberta tot el dia. Aquest matí hi he anat per fer la visita al Santíssim. Al primer banc hi havia asseguda una àvia jove amb el seu nét, un nen de 2 o 3 anys. Parlaven entre ells i he sentit que recitaven el Parnostre, que l'àvia li feia repetir al nen. Això és catequesi familiar! En sortir, el nen m'ha dit: «Adéu, senyora», en una zona on el fet que et diguin així és gairebé un títol honorífic. Això és educació familiar!

ANA M. BALDÁN
Torre del Mar (Màlaga)

Rectificar és de savis

Ordres, contraordres, legislar, rectificar... sembla que aquest sistema de governar s'està imposant.

No patiu gens ni mica, conciutadans, per les retallades, els impostos abusius, etc., perquè al cap d'uns dies els rectificuen. És veritat que rectificar és de savis, però potser és massa la saviesa que, últimament, acumula el nostre govern.

EDUARD PAGÈS
Sant Cugat del Vallès

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Virus

És pecat produir virus informàtics i difondre'ls? Conec un jove estudiant d'informàtica que es delecta creant virus i enviant-los als amics. Diu que és un joc innocent...

La pregunta que em dispo a respondre la vaig rebre ja fa uns mesos. De moment la tenia apartada, ja que vaig tractar de passada aquest tema en abordar una pregunta ja publicada sobre la pirateria informàtica i la seva immoralitat. Avui reprenc aquesta pregunta motivat per una notícia que vaig sentir fa molt poc temps. Tractava d'un greu accident aeri on van morir moltíssimes persones. Sembla que la catàstrofe es va produir per un error informàtic causat per un virus que no va permetre que funcionessin els controls de seguretat de l'avió. Aquest jove estudiant, tan hàbil en coneixements informàtics com estúpid en la seva conducta, hauria de saber el mal immens que pot causar un virus informàtic. A la seva edat i amb la seva intel·ligència hauria d'advertir una cosa tan elemental com que aquests virus es produeixen sempre amb una mala intenció, amb la finalitat de fer mal. Des del punt de vista de la moral objectiva, cal afirmar que aquesta pràctica, que com hem vist pot arribar a ser criminal, és sens dubte pecaminosa. La gravetat del pecat es mesurarà pel dany potencial que pot causar el virus i pels seus efectes reals. Qui sap on caurà la pedra que es llença insensatament?

Tot això manifesta la necessitat d'educar infants i joves en una virtut tan fonamental com la prudència, fent veure que els nostres actes comporten necessàriament conseqüències i que cal pensar-s'ho molt bé abans de prendre certes decisions. Sense l'educació en la prudència les mesures punitives i coercitives no serveixen de gran cosa. Molts creuen que beure abans de conduir és una cosa sense importància fins que s'accidenten a la carretera o acaben amb la vida d'altres. Finalment li recordaria a aquest jove insensat que es complau a complicar la vida als seus semblants aquella màxima de l'Evangeli: «No facis als altres el que no vols que et facin a tu mateix.» M'agradaria veure la cara que posaria i quin «joc innocent» li semblaria que algú introduís un virus informàtic al seu ordinador i que això li fes perdre en un moment la feina feta durant molts mesos.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

Els nostres santuaris marians

A la nostra arxidiòcesi tenim santuaris marians dedicats a imatges de la Mare de Déu que foren trobades en un moment històric determinat. El dia 8 de setembre se celebra la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, popularment coneguda com *la Mare de Déu de setembre* o també com la festa de les *Marededéus trobades*, al·ludint al fet que molts santuaris marians celebren el 8 de setembre la seva festa patronal.

Aquests santuaris marians no són només vestigis del passat. Tenen molta vida. La gent s'hi aplega perquè ho senten com a una realitat espiritual molt pròpia, molt seva, com ho fou dels seus avant-passats, dels seus avis i dels seus pares. Els nostres cristians visiten aquests llocs sagrats i els agrada de celebrar-hi la seva fe i els esdeveniments més importants de la seva vida cristiana.

En els santuaris marians, la Mare de Déu està atenta a les peticions dels pelegrins, els acull i intercedeix eficaçment per ells. Normalment hi trobem exvots que fan ben manifesta aquesta actitud ma-

ternal de Maria envers tots els seus fills.

Aquests temples, com a presència de l'Església, contribueixen a l'evangelització. Els visiten, també, persones no creients o bé allunyades de l'Església. Per això, des dels santuaris, cal intensificar tot allò que pot ajudar a fer prendre consciència de la motivació religiosa i evangèlica de les visites.

A les noces de Canà, Maria demanà la intervenció eficaç de Jesús davant el problema d'aquells nous esposos: "No tenen vi". A Canà de Galilea només apareix un aspecte concret de la indigència humana, aparentment petit i de poca importància: mancava el vi en el festí. Però això té un valor simbòlic. En els santuaris es presenten a Maria altres necessitats materials i espirituals. Maria es posa entre el seu Fill i els homes en la realitat de les seves privacions, indigències i sofriments. Es posa al mig, o sigui, fa de mitjancera. Maria intercedeix per nosaltres.

Com a les noces de Canà, Maria, d'una o altra manera, diu a tots els pelegrins i visitants: «Feu tot

el que Jesús us digui». Maria ens porta Jesús i ens porta cap a ell. Per això, convé redescobrir el sentit humà i cristià dels santuaris marians del nostre país per tal de visitar-los, per cercar-hi moments de silenci, de reflexió i de pregària; tot això que l'home d'avui no troba fàcilment enmig del ritme estressant de la vida que porta.

La festa del naixement de Maria se situa en l'inici de la presència més plena de Déu en el camí humà. La Nativitat de Maria ens anuncia ja el naixement del Salvador, la joia de Nadal. El naixement de la Mare, anuncia ja —com l'aurora anuncia el dia— el naixement del Fill. El cor i la mirada amorosa de Maria, el cor i la mirada amorosa que varen acollir el Fill de Déu en aquest món s'adreça també ara cap a nosaltres.

Una de les pregàries de la missa del 8 de setembre, amb la magnífica sobrietat de la litúrgia romana, demana que «tota l'Església s'alegri amb el goig de la nativitat de Santa Maria, verge, esperança de tot el món i albada de la salvació»

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El dia del Senyor

Fa uns anys, concretament el maig de 1998, Joan Pau II ens va escriure una carta a tots els cristians sobre la santificació del diumenge, que va anomenar precisament *Dies Domini*, 'Dia del Senyor'. El tercer manament de la Llei de Déu precisament ens mana santificar les festes, i entre elles els diumenges, dia en què commemorem la resurrecció de Jesús.

Aquest dia fem memòria del descans de Déu que, segons ens diu el llibre del Gènesi, després de crear totes les coses va descansar l'últim dia; i també fem memòria de l'alliberament d'Israel de l'esclavatge d'Egipte i de l'Aliança que Déu va contraure amb el seu poble. Aquest descans necessari l'ha recordat fa poc el Sant Pare quan, dirigint-se als sacerdots que l'acompanyaven en la clausura de l'Any Sacerdotal, ens deia que cal aprendre a descansar. Jesús mateix, amb la seva autoritat divina, reconeix la santedat del dissabte i en fa una interpretació autèntica: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i

no l'home per al dissabte.»

El descans del dissabte, que és el que mana la Bíblia, ha estat substituït pel del diumenge, perquè el diumenge és el dia de la resurrecció de Crist. Com «primer dia de la setmana» evoca la primera creació; com «vuitè dia», que segueix el dissabte, significa la nova creació inaugurada amb la resurrecció de Crist. D'aquesta manera s'ha convertit, per als cristians, en el primer de tots els dies i de totes les festes: el dia del Senyor, en el qual ell, amb la seva Pasqua, dona compliment a la veritat espiritual del dissabte jueu i anuncia el repòs etern de l'home en Déu.

Per tant, ens cal aprendre a santificar el diumenge. Els cristians santifiquen el diumenge i les altres festes de precepte participant en l'eucaristia del Senyor, que té un paper principalíssim en la vida de l'Església; també abstenint-se d'aquelles activitats que impedeixen de donar culte a Déu i pertorben l'alegria pròpia del dia del Senyor o la necessària

distensió de la ment i del cos. Es permeten les activitats lligades a necessitats familiars o a serveis de gran utilitat social, a condició que no creïn hàbits perjudicials per a la santificació del diumenge, la vida de família i la salut. Tal com ens ho recordava Joan Pau II en la carta *Dies Domini*, aquest dia és també una oportunitat molt bona per a dedicar-nos a obres de misericòrdia, de caritat i d'apostolat. I tot això no és patrimoni tan sols dels cristians. Amb respecte a la llibertat religiosa i al bé comú cal esforçar-se perquè es reconguin aquests dies festius com a dies festius legals allí on això no passa. Així es donarà a tothom la possibilitat real de gaudir del repòs suficient i del temps lliure que permetin de tenir cura de la vida religiosa, familiar, cultural i social; de disposar d'un temps propici per a la meditació, la reflexió, el silenci i l'estudi; de dedicar-se a les obres bones, en particular en favor dels malalts i dels ancians. Descansem més i millor quan ens ocupem dels altres!

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

SETEMBRE

5. DIUMENGE

XXIII de durant l'any (F), Verd. Lectures: Saviesa 9,13-19 / Salm 89 / Filèmon 9b-10.12-17 / Lluc 14,25-33. Solsona: Aniversari ordenació episcopal bisbe Jaume Traserra, *Blanc*; Urgell: Aniversari de l'ordenació episcopal bisbe Joan Enric Vives, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Llorenç Justiniani, b.; Santes, Obdúlia, vg. i mr.

6. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 5,1-8 / Salm 5 / Lluc 6,6-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, prof.; Eleuteri, ab.

7. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 6,1-11 / Salm 149 / Lc 6,12-19
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albí, b.; Santes, Regina, vg. i mr.; Judit.

8. DIMECRES

Naixement de la Verge Maria (F), Blanc. Lectures: Miquees 5,1-4a / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià, mr.; Sergi I, p.; Santes, Adela, rel.

9. DIJOUS

Sant Pere Claver (MO), Blanc. Lectures: Siràcida 48,1-15 / Salm 96 / Mateu 6,7-15

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Felícia, mr.

10. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 9,16-19.22b-27 / Salm 83 / Lluc 6,39-42. Tortosa: *Beat Jacint Orfanell (MLI)*, Vermell; Barcelona i Sant Feliu de Llobregat: *Beats Domènec Castellet i Lluís Eixarc (MLI)*, Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicolau Tolentino, prev.; beat Francesc Gárate, rel.

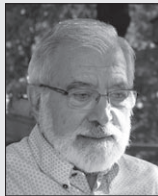
11. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 10,14-22 / Salm 115 / Lluc 6,43-49. Tarragona: *Beat Bonaventura Gran (MO)*, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Protus i Jacint, mr.; Santes, Teodora Alexandra.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Jesús posa noves condicions per a ser deixebles

L'encapçalament serveix per crear un espai en el si del qual Jesús posarà noves condicions, molt més radicals que fins ara, per a qui vulgui esdevenir deixeble seu: «L'acompanyaven multituds (el text normal ho magnifica: «grans multituds»); es girà (donant entenent que no estava d'acord amb l'interès que mostraven per ell) i els digué...» (Lc 14,25). Tres condicions descriuen una totalitat. La primera fa referència a la família, tribu o clan: literalment parla d'«odiar», un hebraisme per expressar un grau elevat i un de menor en l'oposició de dos antònims, que equival aquí a «estimar menys»: «Si algú ve cap a mi i no em prefereix al seu pare i a la seva mare..., però fins i tot a la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu.» El deixeble que vol aprendre del Mestre una nova forma de vida ho ha de subordinar tot a l'adhesió a la seva persona. La segona: «Qui no es carrega la seva creu i ve darrere meu...» pressuposa l'hostilitat de la societat que no tolera l'alternativa que Jesús proposa. Segons el còdex Beza, Lluc empraria aquí per primera vegada la duríssima imatge de «carregar-se la pròpia creu» (el text normal ho ha anticipat en Lc 9,23-24) en una societat que n'havia vist alçar sovint com a represàlia dels romans contra els revolucionaris. La tercera ve precedida de dos exemples inspirats en fets reals on es recalca que la decisió de seguir-lo no s'ha de prendre a la lleugera: cal que el deixeble «es desprengui dels seus béns», de tot el que l'impedeixi de seguir les petjades del Mestre. La fórmula emprada per Jesús es presenta en el còdex Beza per triplicat amb l'accent posat sobre la seva persona (lit.): «no pot de mi i meu deixeble ser» (intraduïble) i no, com en el text normal, sobre el verb: «No pot ser deixeble meu». L'ordre no habitual dels mots és indicatiu d'un text molt proper a l'original lluguà.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIII de durant l'any

Lectura primera

Sv 9,13-18

Qui pot descobrir la voluntat del Senyor?

Lectura del llibre de la Saviesa:

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

Salm responsorial

89

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam.» Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, com el relleu d'una guàrdia de nit.

R. Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.

Quan preneu els homes, són com un somni en fer-se dia, són com l'herba que s'espiga: ha tret florida al matí, al vespre es marceix i s'asseca. **R.**

Glòria Monés

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor. Calmeu-vos, Senyor, què espereu? Sigueu pacient amb els vostres servents. **R.**

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida. Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. Doneu encert a l'obra de les nostres mans. **R.**

Lectura segona

Fm 9b-10.12-17

Rep-lo, no com esclau, sinó com un germà estimat

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon:

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara

te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangelí, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

Al·leluia

Salm 118

Deixeu-me veure la claror de la vostra mirada, Feu que el vostre servent aprengui els decrets.

Evangelí

Lc 14,25-33

Ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

»Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. No us asseueu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

Com són dedicades les esglésies

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una joia de la reforma litúrgica

La reforma litúrgica prevista pel Concili Vaticà II ha suposat una revisió de tots els llibres litúrgics: missal, leccionaris, litúrgia de les hores, rituals, etc. Cal dir, des del començament, que el ritual de la dedicació de les esglésies és un dels textos revisats amb més fortuna, per la bellesa de textos, pel sentit pedagògic dels ritus, per la fidelitat a la tradició més profunda, per la riquesa de les imatges bíbliques, i alhora per la novetat reeixida d'alguns textos. Comparant el ritual del 1961, i sobretot el seu anterior, amb el del 1977, trobem un procés de simplificació, que un cert barroquisme simbòlic —d'altra banda, força suggestiu— havia fet necessari. Però en el darrer i actual hi constatem sobretot un retorn a la tradició més antiga: la celebració de l'Eucaristia és el centre de la vida de l'Església, i la que justifica l'existència de cases de reunió per a l'Església que celebra. El plantejament de la dedicació no és, ara, el de fer un acte litúrgic —la dedicació— per celebrar-hi tot seguit l'Eucaristia. L'actual és un plantejament profundament unitari: l'Església es reuneix per inaugurar una església, i segueix pas a pas el ritual de la celebració eucarística destacant —«inaugurant»— cadascun dels llocs i dels actes, fins al cim de la celebració: la pregària eucarística i la comunió. Si val l'expressió, el ritual actual de la dedicació consisteix en una missa «a càmera lenta». Cada pas és una invitació a la mistagògia.

Quina és l'acció divina, quina és la col·laboració humana, en aquest misteri...

Una Església reunida

La dedicació de l'església comença amb la reunió mateixa del poble —l'Església—, en primer lloc de l'Església que ha «d'habitar» aquella casa. El ritu més ample implica que la reunió es faci en una església propera o d'un altre lloc apropiat; allà van els ministres, amb el bisbe, i allà comença la processó cap a l'església nova. La salutació episcopal és un text exclusiu d'aquest moment. Recorda als reunits que ells són la presència de l'Església, que ells són abans que la seva casa, i més importants que aquesta. «Que la gràcia i la pau siguin amb tots vosaltres en la santa Església de Déu.» Quan aquesta processó no és possible, el poble es reuneix fora de l'església, que manté les portes tancades. Alguna vegada, el poble es reuneix a dintre ja de l'església, i només el bisbe amb els ministres i alguns fidels estan a fora, davant les portes tancades. En qualsevol cas, la reunió és festiva. És una alegria humana, com la del que estrena la casa familiar, però en la fe és l'alegria de la «casa del Senyor». El salm proposat per a aquest moment és el salm 121: «Quina alegria quan em van dir...» La figura de Jerusalem és constant en la litúrgia de dedicació de les esglésies, com el lloc bíblic per excel·lència de la presència de Déu amb el seu poble, i com imatge de la comunió

definitiva dels homes amb Déu.

També, en qualsevol cas, abans d'entrar a l'església nova hi ha el ritu de presentació d'aquest edifici, i el seu lliurament a l'Església. Això ho fan «els delegats dels qui han intervingut en l'edificació de l'església (fidels de la parròquia o de la diòcesi, benefactors, arquitectes, treballadors). Ells ofrenen l'edifici al bisbe, i li presenten, segons les circumstàncies, o bé les escriptures de possessió de l'edifici, o bé les claus, o bé el plànol del temple, o bé un llibre en el qual es descriu el procés de l'obra on hi ha els noms dels directors d'aquesta i dels treballadors... Després, el bisbe demana al prevere a qui s'encarrega la cura pastoral de l'església, que li obri la porta». (Ritual, n. 40).

Aquest ritual tan simple és fortament eloqüent. Una església no s'edifica per gust particular, sinó perquè l'habitin els fidels, l'Església. Però l'edificació és una tasca humana, en la qual es reuneixen diverses competències i col·laboracions; és legítim que en quedi constància: és una obra «per a Déu». La clau de l'església la rep el bisbe, que és el qui «reuneix l'Església en l'Esperit Sant»; especialment a través de les reunions de la comunitat. És ell el qui mana obrir la porta al prevere que haurà de tenir cura que aquesta església estigui oberta per a l'assemblea dels fidels, per als sacraments, per a la pregària. Amb aquest gest queda ben expressada l'articulació del ministeri episcopal amb el presbiteral. Des d'aquest moment, la porta és oberta

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Sergi I

- ✓ Nascut a Palerm a mitjan segle VII
- ✓ Pontífex que va defensar la independència de l'Església davant l'emperador bizantí
- ✓ Evangelitzador de pobles del centre d'Europa
- ✓ Va morir a Roma l'any 701

Sant Sergi I pertanyia a una família originària de Síria. Va ser escollit Papa l'any 687 com a candidat de consens, després que els diferents grups i famílies romanes no aconseguissin imposar els respectius candidats. El fet que Sergi I fos un home de fe, de pregària i intel·lectualment preparat va facilitar que finalment fos escollit sense oposició.

El problema més important amb què es va enfrontar en el seu pontificat va ser la intromissió del poder polític, sobretot de l'emperador bizantí, en els afers eclesiàstics. L'emperador volia obligar el Papa a acceptar les conclusions d'un sinode en el qual el bisbe de Roma no havia estat convidat, i per aconseguir-ho va enviar l'exèrcit a assetjar el Vaticà. Bona part de les tropes imperials, però, es van posicionar a favor del Papa, per la qual cosa Roma es va salvar.

Un altre problema greu amb què es va trobar Sergi I va ser l'avenç de l'islam pel nord d'Àfrica, que va implicar la fi d'una de les comunitats cristianes més importants de l'antiguitat. Però mentre el Papa veia com el cristianisme retrocedia al sud de la Mediterrània, d'altra banda aconseguia implantar-lo més al nord, al centre d'Europa. Ell personalment va batejar el rei dels saxons occidentals i va enviar missioners per convertir diversos pobles germànics.

LA REPRESENTACIÓ A LA XINA D'AQUEST GRAN ESPECTACLE MULTIMÈDIA

«Testigos» entusiasma

Samuel Gutiérrez
Fotos: Jin-liang Wang

Quan el coreògraf i ballarí Francesc Xavier Guillen, català establert des de fa anys al Japó, va trucar per telèfon al cantautor Luis Alfredo Díaz per anunciar-li la possibilitat de representar el musical *Testigos* a l'Expo de Xangai, aquest no va poder evitar sentir una certa incredulitat. «Reconec que vaig somriure —assegura Luis Alfredo— perquè vaig pensar que seria molt estrany que ens poguessin seleccionar, per la competència tan forta que hi ha en aquests esdeveniments i, sobretot, pel caràcter clarament confessional de l'espectacle. La resposta de Francesc Xavier Guillen, que ja ha esdevingut quelcom conatural en ell, va ser categòrica: «Doncs nosaltres pregarem perquè sigui el que Déu vulgui.»

La sorpresa va ser majúscula quan la ciutat japonesa de Nagoya, on està establerta la companyia de dansa de Francesc Xavier Guillen, va seleccionar el musical *Testigos*, que va ser presentat com una proposta humanista entorn de grans personatges de la història (Joan Pau II, Maximilià Kolbe, Mare Teresa i Germà Roger), com un dels espectacles que la representarien a l'Expo de Xangai 2010. Primera prova superada, o segons com es miri, primer miracle. Ara tocava iniciar les negociacions amb els organitzadors de l'Expo, que per la complexitat de l'espectacle i del fort sistema de control xinès presagiava que no serien fàcils. Després de traduir el musical al xinès i enviar-lo a l'Expo, de dissenyar la publicitat i fer la promoció —tota una feinada ingent, gairebé de xinesos—, van passar els mesos sense notícies per part dels responsables de

l'Expo. A darrera hora, però, va arribar la resposta afirmativa. Segona etapa superada, tot i que alguna cosa en l'ambient feia pensar que no seria l'última i que l'administració xinesa, que mai no ha estat per a gaires bromes, posaria, tard o d'hora, entrebancs a un espectacle multimèdia, dissenyat amb els darrers avenços tecnològics, que desplega davant l'espectador el testimoni de grans figures del cristianisme al segle XXI.

Incertesa fins a darrera hora

El 8 d'agost aterrava a Xangai la companyia japonesa de dansa Xavier Angels Company, amb Francesc Xavier Guillen al capdavant, i un dia més tard ho feia el cantautor i ànima màter del

musical Luis Alfredo Díaz. Va ser llavors que van començar a arribar els problemes. La calma total va esdevenir de sobte tempesta, i després d'una reunió amb els organitzadors tot feia indicar que finalment el musical *Testigos* no es representaria. Primer van censurar dos dels personatges proposats: Joan Pau II i Maximilià Kolbe. «Es veu que el famós "No tingueu por" del Papa continua aixecant passions», afirma ara tranquil Luis Alfredo; «després ens van dir que només el podíem fer en espanyol, i no en xinès, i fins i tot va arribar a perillar el conjunt de l'espectacle». Tan gran era la desconfiança que generava entre les autoritats xineses que fins i tot, en algun moment, es va arribar a acusar el grup d'artistes d'haver participat

recentment en les revoltes del Tibet. Absolutament rocambolesc. I novament a pregar...

Finalment l'odissea xinesa, que semblava que podia acabar en tragèdia, va tenir un final feliç i el musical *Testigos* es va representar en dues funcions, l'11 d'agost passat al pavelló del Japó de l'Expo de Xangai 2010. Només el fet d'haver-ho aconseguit ja era tot un èxit. Un autèntic «miracle», segons qualificarien més tard els mateixos catòlics xinesos, als quals, per cert, les autoritats del país havien prohibit taxativament assistir a l'espectacle. Tant Francesc Xavier Guillen com Luis Alfredo Díaz han viscut l'experiència com un autèntic do de Déu: «Després del tràfec d'aquells dies, a poc a poc prenem consciència del privilegi que el Senyor ha posat a les nostres mans: poder afegir una goteta a l'esforç d'evangelització que es fa al gran continent asiàtic des de fa anys.»

Més enllà dels obstacles que s'han hagut de sortejar, o potser precisament per això, la representació de *Testigos* a la Xina és de les més increïbles que s'han dut a terme d'aquest ambiciós musical, l'estrena del qual va tenir lloc el 2008 a la JMJ de Sydney. «No havíem vist abans uns ulls tan grans contemplant l'espectacle —afirma Luis Alfredo—, tant les danses atraïents de Xavier Angels Company, com les imatges projectades a les pantalles i la música.» «El musical —afegeix Francesc Xavier Guillen— ha estat valorat per la seva presentació artística multicultural i per l'aportació valuosa que els personatges presentats —Mare Teresa i Germà Roger— han fet a la humanitat.» En diàleg amb alguns intel·lectuals catòlics xinesos, aquests han arribat fins i tot a qualificar d'«històrica» la representació de *Testi-*

ÈDIA HA ESTAT QUALIFICADA DE «MIRACLE» PELS SEUS PROMOTORS

na a l'Expo de Xangai

Musical al servei de la nova evangelització

Sant Maximilià Kolbe, cardenal Van Thuan, Germà Roger de Taizé, Mare Teresa de Calcuta, sant Josepmaria Escrivà, santa Josefina Bakhita, Pare Emiliano Tardiff, Pare Pius de Pietrelcina, Edith Stein i Joan Pau II. Aquests són els deu protagonistes del musical *Testigos*, «deu homes i dones del nostre temps que van canviar la història». Aquest innovador espectacle multimèdia, que va ser estrenat com a primícia a la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney, és obra de Luis Alfredo Díaz, en estreta col·laboració amb un bon grup de professionals de tots els camps de les arts i de tots els llocs del món, entre ells, Xavier Angels Company, una companyia de dansa japonesa dirigida pel coreògraf català Francesc Xavier Guillen.

«Corren temps d'increença i manca de valors. Ningú no se la juga per res, molt menys per un Déu. Però en aquests temps durs sona més forta la veu de deu homes i dones que van viure per amor. Que fins a la darrera gota de sang van vessar per Déu.» Amb aquesta presentació suggeridora s'inicia el musical *Testigos*, presentat contra tot pronòstic fa un mes a l'Expo de Xangai 2010. L'espectacle barreja dansa, la música i les imatges projectades en una gran pantalla per oferir una proposta d'art contemporani el desig principal del qual és oferir a la joventut d'avui «el testimoni d'uns homes i dones que mereixen ser descoberts». «A través de la biografia, les imatges documentals, els balls i les cançons, basades en els escrits dels protagonistes —explica Luis Alfredo— pretenem que els joves s'entusiasmin amb aquests personatges i segueixin la seva pròpia recerca de Déu inspirats per aquests exemples.» I afegeix: «Avui dia resulta de vital importància la proposta de grans figures del nostre temps per despertar de l'ensopiment els nostres ànims adormits.»

gos: «A la Xina no s'havia representat abans res de tipus religiós en cap espai públic. És un miracle! Heu canviat la història de la Xina!»

Expansió per Àsia

La representació a l'Expo de Xangai del musical *Testigos* és un signe eloqüent de la consolidació d'aquest espectacle per terres asiàtiques. La Xina, el Japó i les Filipines ja han pogut gaudir d'aquest agosarat espectacle multimèdia, que d'aquí a poc arribarà també a l'Índia i ja té previst una altra extensa gira per les Filipines. Aprofitant l'any passat la novena edició de l'Assemblea Plenària de la Federació de les Conferències Episcopals Asiàtiques que va tenir lloc a Manila, els impulsors del musical el van presentar als assistents i aquests van quedar realment sorpresos. Des de llavors s'han establert contactes aquí i allà, mogut sobretot per l'interès dels mateixos pastors. A més de l'espanyol, *Testigos* ja ha estat traduït a l'anglès, al xinès, al tagal...

«L'expansió per Àsia és molt ràpida —assegura Luis Alfredo, que també ha presentat l'espectacle als EUA i a Sud-amèrica—. És un continent que aprecia molt la comunicació de la fe a través de l'art, especialment per allò corporal, perquè permet transmetre la bona nova per mitjà d'imatges, música i dansa.» Un altre aspecte interessant de l'aventura xinesa ha estat la col·laboració, un cop més, de Luis Alfredo, el creador de *Testigos*, i la companyia de dansa japonesa Xavier Angels Company. «La dansa aporta a la música una gran complementarietat —explica el cantautor uruguaià-espanyol—. El resultat és realment espectacular.» També Francesc

La gent interessada en representacions en directe del musical:
tel. 630 877 473
mpb192@gmail.com

Xavier Guillen valora molt positivament el bon equip que s'ha format, una cosa que considera, sens dubte, fruit de la Providència: «Coses impensables acaben passant... Des que vaig decidir la meua vida a l'evangelització a través de l'art s'ha enfortit la meua fe i m'ha permès obrir molts camins nous. Tot és

conseqüència de la pregària i de l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres.»

Propera estació: JMJ 2011

A causa de la vigència que sempre tindrà un espectacle com *Testigos*, que presenta deu grans figures del cristianisme del segle XX, el marge de maniobra que té el musical és encara molt gran. Diferents projectes s'obren camí en l'horitzó, especialment un d'ells: JMJ 2011. La trobada mundial de joves cristians a Madrid serà l'agost del 2011, un lloc privilegiat per presentar un missatge radical i entusiasta a aquella joventut que no cerca avui tant mestres com testimonis. Tant Luis Alfredo com Xavier Angels Company, que es tornaran a confabular a Madrid, esperen aprofitar la seva presència a Madrid per fer una petita gira per l'Estat espanyol, on aquest espectacle encara no és gaire conegut.

Catalunya

Trobar una Mare

Les anomenades «maredéus trobades» són venerades per milers de persones a Catalunya, especialment el dia de la seva festa, el 8 de setembre

Mare de Déu de Montserrat.

Mare de Déu de Lluç.

Mare de Déu de Núria.

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

Santuaris marians com els de Montserrat, Núria o Meritxell, i moltíssims més potser no tan coneguts, com ara Tura, Queralt, Montgrony, Lluç, La Cinta, Gardeny o Lord, reben cada any la visita de milers de persones que pelegrinen fins a ells, especialment el dia 8 de setembre, festa de la nativitat de Maria i de les «maredéus trobades», anomenades així perquè van ser trobades fa segles, per un pastor o uns animals, en circumstàncies especials, moltes amagades en un paratge natural. Moltes són talles dels segles XII o XIII que es veneren actualment en el mateix lloc on es van trobar, per la resistència de la Mare de Déu a ser traslladada a un altre lloc, segons la tradició. Montserrat, per exemple, rep cada any més de dos milions de visitants; Núria, uns 280.000. Quines raons porten aquestes persones a recórrer quilòmetres per arribar a aquests llocs? Són diverses, segons les persones que se'n cuiden dels santuaris.

El monjo de Montserrat Bernabé Dalmau, director de la revista *Documents d'Església*, destaca els motius culturals i de natura que atreuen molts visitants. Explica que alguns pelegrins arriben a Montserrat seguint una ruta de santuaris, altres per visitar la comunitat benedictina del monestir, perquè la seva família o grup ha organitzat aquesta peregrinació, o bé per a demanar l'ajut de Déu. «De fet, al monestir es reben moltes peticions de pregàries —explica—; cartes i e-mails d'arreu del món, i la comunitat ho portem a la pregària.» Sobre les raons que porten a pelegrinar al santuari, el pare Dalmau indica que «a vegades els monjos en som testimonis, perquè els pelegrins ho diuen, però en molts casos és un sentiment que queda molt en la intimitat de la persona».

El rector *in solidum* del Santuari de Núria i de les parròquies de la Vall de Ribes, Melcior Querol, afegeix que alguns grups arriben al lloc marià per celebrar algun aniversari, o cercant silenci i recolliment, ja que la vall es troba a dos mil metres d'alçada i allà no hi poden arribar els cotxes, sinó només el tren cremallera. D'altra banda, molts pelegrins acudeixen a la Mare de Déu de Núria demanant el do de la fertilitat, una gràcia especial d'aquest lloc.

Mn. Antoni Boqueras, capellà del Santuari de Montgrony, situat a prop del poble de Gombren, a la diòcesi de Vic, destaca que moltes persones visiten la Mare de Déu com a mostra d'agraïment per favors concrets que han rebut d'Ella, especialment en malalties. Per això, al lloc hi ha molts exvots. «També peregrina gent que procura viure la fe en la vida de cada dia, que resa el rosari i troba un enriquitment en la pregària a Maria», continua dient. El sacerdot, rector de les dues parròquies de Ripoll i de diverses parròquies de pobles petits propers, reconeix que moltes persones pugen al santuari de Montgrony no tant per un sentit espiritual, sinó per la vista panoràmica, per la muntanya, pel bon menjar del restaurant... tot i que algunes,

un cop allà, aprofiten i van a la capella de la Mare de Déu.

«Tothom baixa molt content»

Però en aquests santuaris, molt sovint la Mare de Déu dóna molt més d'allò que el visitant s'esperava. «Potser hi ha una bona part que vénen com a turistes i baixen com a pelegrins —constata el pare Dalmau—. Els impacta l'ambient del santuari, el cant de l'escolania, la litúrgia dels monjos, la bellesa del lloc en què tot està centrat en la basílica... A mesura que s'arriba a Montserrat, tot porta a la basílica, la imatge de la Mare de Déu és central.»

En aquest sentit, Boqueras explica que «tothom baixa de Montgrony molt content». «Alguna cosa han experimentat, han rebut —afirma—. Això passa a molts santuaris de la Mare de Déu, com ara Lourdes; potser no han viscut res extraordinari, senzillament la pregària, passar una estona davant la Mare de Déu...» Per a Mn. Boqueras, la resposta que aquests santuaris ofereixen a les persones d'avui es troba en «la presència de Maria en mig del poble». «Així com Jesús ens va dir que seria amb nosaltres fins a la fi del món, també Maria vol ser present en mig de la seva Església i del seu poble de cristians —explica—. Per tant, que Maria tingui tantes presències i noms i advocacions també és un desig de la Mare de Déu de voler ser amb nosaltres, com el Fill de Déu, l'Emmanuel, Déu amb nosaltres; Ella també té aquest desig de ser sempre amb nosaltres, que la visquem com una presència bella, propera, amable.»

Els santuaris de les «maredéus trobades» són llocs normalment atractius físicament. En opinió de Boqueras, «la Mare de Déu busca aquests llocs particulars, geogràficament parlant». A la Vall de Núria, per exemple, els visitants troben una natura i un ambient molt acollidor, explica Mn. Querol.

Les persones que acullen els pelegrins en aquests santuaris coincideixen a assenyalar la importància de la cura pastoral d'aquests llocs. «Aquest santuari està molt influït per la comunitat monàstica benedictina, així com la nostra comunitat està influïda pel santuari: fem tres pregàries diàries al voltant de l'altar i en presència de fidels», explica el pare Dalmau en referència a Montserrat. En canvi, a Montgrony, per exemple, només se celebren dues misses l'any, i, molt sovint, els pelegrins només troben persones al restaurant. «Malauradament, el santuari ha perdut vitalitat en el sentit pastoral —lamentava Mn. Boqueras—. En canvi, el restaurant cada vegada té més clientela; si els pelegrins tinguessin més atenció pastoral, el santuari tindria una altre tipus de caliu».

A Catalunya, al País Valencià i a les Balears són molt nombroses les «maredéus trobades» i els seus santuaris, entre els quals hi ha Tura, Lord, els Socors d'Agramunt, el Remei de Caldes d'Estrac, Queralt, Gardeny, La Cinta, Bastanist, El Claustre, El Camí, El Turó, Meritxell, Urgell, La Serra, Lluç, Castellebre, El Castell d'Agres i La Salut de Xirivella.

Mare de Déu de Queralt.

Mare de Déu de la Serra.

Mare de Déu del Camí.

Urgell

Festa d'aniversari a les Avellanes

El 10 de setembre es commemora el centenari de l'arribada dels primers maristes

Carme Munté
Os de Balaguer

El 10 de setembre de l'any 1910 els primers grups de germans maristes i de novicis van arribar al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, a la comarca de la Noguera, que ha estat i continua sent el monestir més gran de les terres de Lleida. Fins que van arribar-hi els maristes, el monestir estava deshabitat d'ençà de la desamortització de l'any 1835 i de la marxa dels premonstratencs, orde fundacional del monestir al final del segle XII.

Cent anys després de l'arribada dels primers maristes, el monestir es disposa ara a acollir el 10 de setembre vinent l'acte central del centenari, «ocasió per celebrar la vida, i vida nova, que al llarg d'aquests anys s'ha viscut en aquest antic cenobi de l'edat mitjana», tal com ha manifestat Jaume Parés, director de les Avellanes: «Vida nova perquè nova és la institució que l'habita, religiosos maristes que es formaran en aquesta casa per ser apòstols dels infants i joves de les nostres terres i d'indrets més llunyans. Vida nova que es fa palpable no tan sols en els que hi viuen, sinó també en aquells que hi descobreixen un punt de referència pel seu caminar humà i espiritual. Joves que en la Pasqua, en els camps de treball, en les convivències... han descobert el seu projecte de vida. Vida nova que avui es tradueix en una casa de portes obertes que acull tota persona en recerca de descans, pau, silenci, natura i experiència de transcendència. Vida nova que ens fa sentir universals en els nostres ideals, al mateix temps que ens porta a viure arrelats i compromesos amb el territori».

Les celebracions de l'acte central de l'aniversari començaran a les 10.30 amb l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, en el que esdevindrà acció de gràcies per 100 anys de vida. Seguidament tindrà lloc un acte cultural en què es presentarà el llibre *La força de la fraternitat*, escrit pel germà marista Lluís Serra i Llansana, llibre que explica de forma breu, divulgativa i amena els principals fets d'aquests cent anys, dividits en dècades, cadascuna de les quals correspon a un capítol, amb els fets més significatius. Cent anys que posen en evidència la força de la fraternitat marista, capaç de vèncer els nombrosos inconvenients i de millorar el patrimoni cultural i artístic de Catalunya.

Un cop finalitzat l'acte cul-

«Serà ocasió per celebrar la vida, i vida nova, que al llarg d'aquests anys s'ha viscut en aquest antic cenobi de l'edat mitjana»

tural, s'inaugurarà la placa commemorativa del centenari, que serà col·locada a l'entrada principal del monestir, sobre la paret de l'església, expressant així la connexió entre l'ahir i l'avui de la història i la vida de la casa. Ja a la tarda, tindrà lloc la celebració marista *Les Avellanes*,

100 anys de vida, amb testimonis, representacions, cançons i altres elements plàstics.

«Si tenim present que la casa de les Avellanes és per als maristes la casa pairal, és fàcil d'entendre que una efemèride d'aquesta mena sigui motiu d'alegria i festa per a tots els maristes», ha dit el Gmà. Parés, «no tan sols de casa nostra sinó també d'altres indrets de l'Estat i de l'estranger, ja que per la casa n'han passat molts per fer la seva formació marista i avui són testimonis de l'evangeli arreu, amb un estil i tarannà que ens ve del nostre fundador, Marcel·lí Champagnat, i que tantes i tantes persones han anat transmetent al llarg de la història, i la de les Avellanes n'és una part, i una part important».

Segons ha manifestat Parés, el centenari no és tan sols un mirar enrere amb un cor agraït, sinó que «ens és un repte per continuar caminant endavant, donant resposta a les crides del món d'avui, i també en aquest repte el projecte que es viu avui a les Avellanes en vol ser part important, com a centre de formació marista, com a lloc d'espiritualitat i de repòs».

TERRITORI

El monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes es troba a la comarca de la Noguera, en el marc d'un conjunt territorial i paisatgístic anomenat els Aspres del Montsec. Un territori amb arrels prehistòriques, presidit pel Montsec, i porta d'entrada al Prepirineu.

PODER

Des de la seva fundació, l'any 1166, el monestir de les Avellanes ha estat centre d'influència i referent per als pobles del seu entorn. Així mateix, fou centre de poder de la zona, en l'època medieval, ja que els comtes d'Urgell el prengueren com la seva casa espiritual, el patrocinaren i el convertiren en el seu panteó dinàstic, per això les despulles d'aquests descansen encara avui al monestir.

ESPIRITUALITAT

L'orde monàstic que va fundar i habitar el monestir va ser el dels canonges premonstratencs, que hi van viure al llarg de 650 anys. Els premonstratencs deixaren la seva petja en un monestir que aixecaren tot cercant-hi soledat, aïllament, austeritat i recolliment. Casa que defensaren fins al punt de convertir-se en el monestir més important dels premonstratencs a Catalunya.

PENSAMENT

El monestir de les Avellanes va ser centre irradiador de cultura i pensament. Cal destacar l'Escola històrica de les Avellanes, que al segle XVIII va esdevenir un focus important de coneixement, que va contribuir a posar les bases de la historiografia moderna catalana. El monestir de les Avellanes va tenir també una de les millors biblioteques i arxiu de l'època, avui desapareguda i dispersada.

ART

El monestir de les Avellanes es va dotar de construccions monacals d'alt valor artístic. Ens ha arribat als nostres dies el claustre romànic, del segle XII i que és la part més antiga del monestir, seguit de la Sala Capitular, que data del segle XIII i que ja conté elements de transició al gòtic.

L'església gòtica és l'element més destacable de la reforma que havia de viure el monestir al segle XIV. Conté el panteó dels comtes d'Urgell format, fins al 1906, per uns sepulcres de gran valor artístic, dintre de l'escultura gòtica catalana, i que avui es troben al Museu Metropolità d'Art de Nova York. En aquest sentit, s'ha sabut recentment que el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha iniciat els contactes amb el Museu dels Claustres de Nova York, per tal de tamptejar la disposició del museu en relació amb la venda dels sepulcres dels comtes d'Urgell.

Cal destacar també les reformes i edificacions del segle XVII i XVIII, d'estil neoclàssic, visibles al refectori dels monjos, la font de la mallola i el porxo de l'entrada.

I finalment els edificis de pedra rosada, d'inicis del segle XX i inspirats en l'arquitectura noucentista catalana, van ser construïts pels germans maristes.

Programació 2010

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 3 al 10 desembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

RUTA DE JOAN PAU II

Polònia

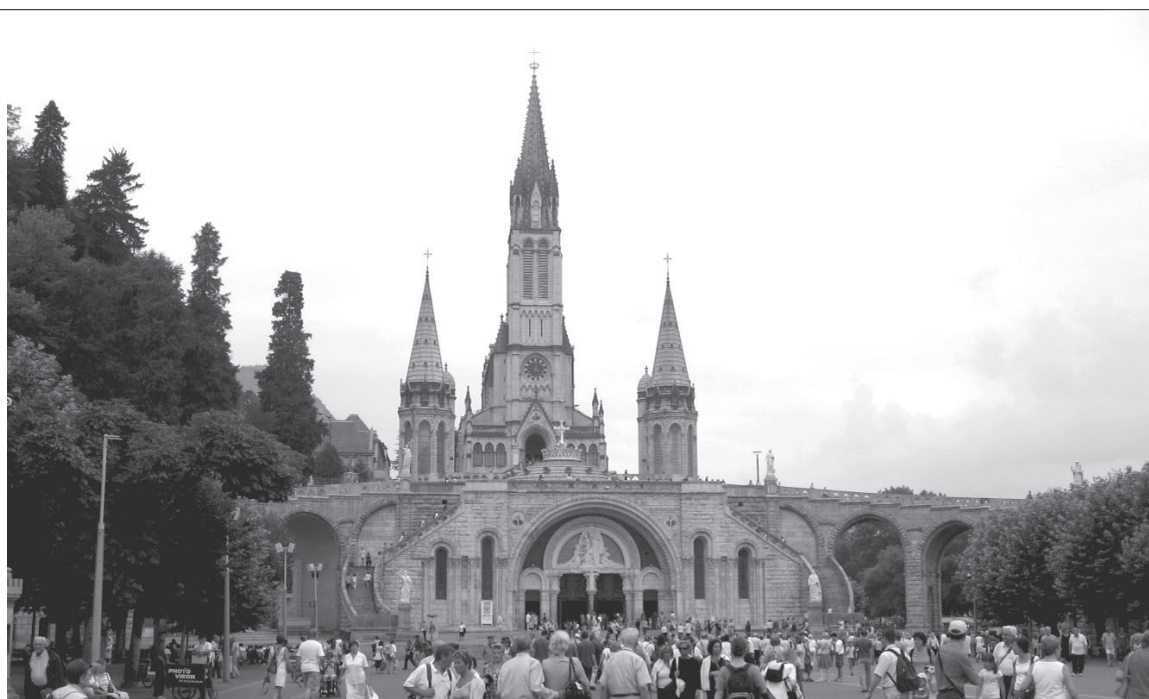
**Del 2 al 9
d'octubre**

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges

Lourdes

**Del 15 al 17
d'octubre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Barcelona

Alegria per l'alliberament dels cooperants segrestats

Al llarg de tot el segrest la comunitat parroquial del Patriarca Abraham ha celebrat mitja hora de silenci diari

Carme Munté
Barcelona

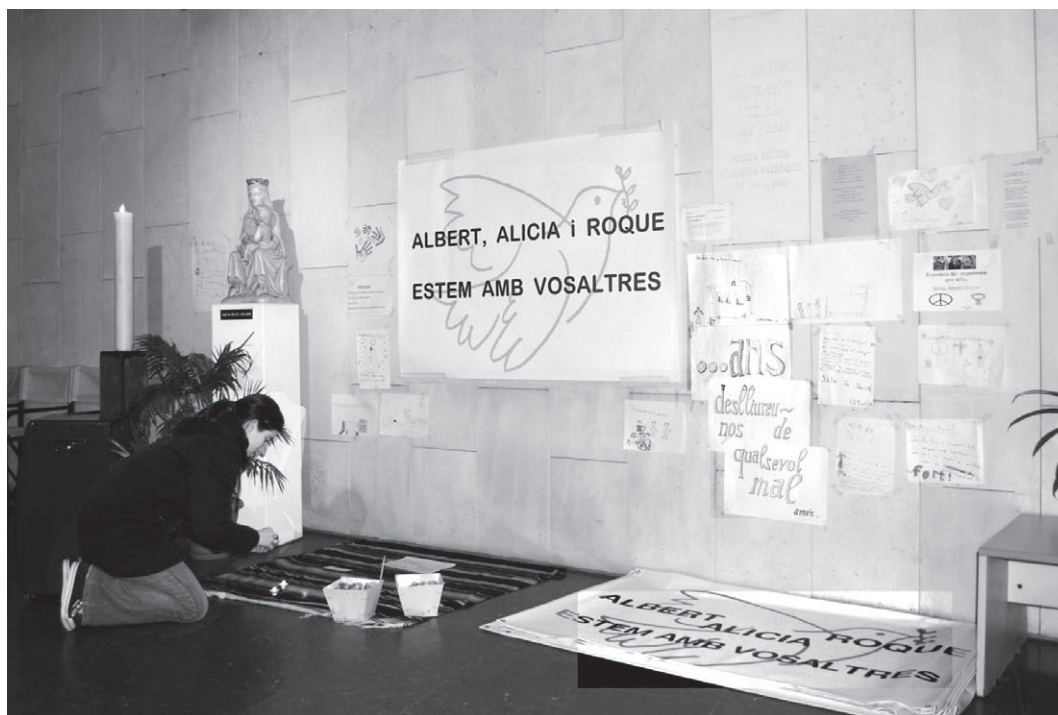
És diumenge 22 d'agost. Són dos quarts de nou del vespre i a la parròquia del Patriarca Abraham s'inicia l'estona de silenci que s'ha celebrat de forma ininterrompuda d'ençà que Albert Vilalta, Alicia Gámez i Roque Pascual, cooperants de Barcelona Acció Solidària, van ser segrestats a Mauritània al final del novembre passat.

Però aquest diumenge és especial, i això es nota en el rostre i en l'ànim de les persones que acudeixen fidelment en aquesta mitja hora de silenci i de record a redós de la imatge de la Mare de Déu de l'Acollida i sota el lema «Albert, Alicia i Roque, estem amb vosaltres».

També es nota que és un dia especial perquè aquest diumenge 22 d'agost no únicament han fet repicar la campana Montserrat, dedicada al continent africà, sinó que han estat les cinc campanes de la parròquia del Patriarca Abraham les que han repicat amb força davant l'alegria de l'alliberament imminent d'Albert Vilalta i Roque Pascual, els dos cooperants que encara estaven segrestats en mans d'Al-Qaeda. Eren les cinc campanes del temple, dedicades als cinc continents, les que proclamaven amb joia que el segrest havia acabat.

«Vahaver-hi una explosió d'alegria», recorda Mn. Jordi Illa, rector d'aquesta parròquia situada a la Vila Olímpica de Barcelona. «La mitja hora de silenci va començar com cada dia, però al cap de quinze minuts vaig iniciar una reflexió per tal que entre tots responguéssim una pregunta: què havíem sentit nosaltres durant tots aquests dies en què des del silenci havíem recordat els tres cooperants segrestats?»

Mònica García

Espelmes per recordar i pregar pels segrestats.

Tot va sorgir de manera espontània, recorda Mn. Jordi Illa. Quan es va saber la notícia del segrest dels tres cooperants, la comunitat parroquial del Patriarca Abraham, a la qual Albert Vilalta i la seva família estan molt vinculats, va decidir fer alguna cosa per ells. Va ser així com es va iniciar aquesta estona de silenci que s'ha celebrat de forma ininterrompuda des del moment del segrest i a la qual han assistit fidels d'aquesta i d'altres parròquies de la ciutat.

«Des del primer moment vam tenir clar que havia de ser mitja hora de silenci, no de pregària, per tal d'estar oberts a persones de sensibilitats i confessions diverses», explica Mn. Jordi Illa. Fins i tot en dies assenyalats com per Nadal o també durant el temps

«Des del primer moment vam tenir clar que havia de ser mitja hora de silenci per tal d'estar oberts a persones de sensibilitats i confessions diverses»

de vacances sempre hi ha hagut persones que s'han aplegat per recordar en silenci els tres cooperants segrestats. En diverses ocasions els mateixos familiars d'Albert Vilalta, Alicia Gámez i Roque Pascual també hi han volgut participar.

L'experiència ha estat tan positiva que Mn. Jordi Illa és del parer que no ha de finalitzar ara que ha arribat el moment de l'alliberament: «Volem traslladar aquesta idea al Consell de Pastoral per tal de reflexionar sobre la possibilitat de continuar trobant-nos, potser no cada dia, però sí una vegada al mes, per tantes persones d'arreu del món que també es troben en situació de segrest o de

falta de llibertat. Persones de les quals no en sabem el nom ni la vida, però que sabem que existeixen i per les quals val la pena mantenir la flama encesa del nostre record.»

Segons el rector del Patriarca Abraham, «la parròquia és comunitat de comunitats, persones sensibles a un determinat tema (malalts, pobres, empresonats...) que es troben per pregar, i nosaltres com a pastors hem de fomentar aquesta mena d'espiritualitat».

Per això, la flama d'aquesta experiència de silenci a la parròquia del Patriarca Abraham continuarà encesa, amb una joia molt especial sabent que les tres persones per les quals va començar (Albert Vilalta, Alicia Gámez i Roque Pascual) ja es troben sanes i estalvies entre els seus amics i familiars.

El cardenal de Barcelona manté contactes a Santiago de Compostel·la sobre la propera visita del Papa a Galícia i Catalunya

Redacció / Santiago de Compostel·la

El cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, va viatjar en els primers dies d'agost a Santiago de Compostel·la participant en el pelegrinatge i trobada de joves (PTJ), que se celebra cada any que a la capital de Galícia hi ha un any jubilar. Per aquesta raó, van pelegrinar a Santiago, aquest dies, milers de joves de diversos punts d'Espanya, entre els quals molts catalans. El cardenal de Barcelona, entre altres actes, va dirigir una catequesi als joves en la qual va dir que els cristians, com l'apòstol sant Jaume, formem part de l'Església de Jesucrist i que, com Ell, som també enviats a evangelitzar.

El cardenal es va referir a la neces-

sitat d'arribar a un anunci explícit de Jesucrist i va citar aquestes paraules de Benet XVI en la seva primera encíclica: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva.»

El cardenal Martínez Sistach va mantenir contactes durant aquests dies amb els cardenals, arquebisbes i bisbes presents a la capital gallega. En especial es va reunir amb el cardenal Stanislaw Rylko, president del Pontifici Consell dels Laics, del qual és membre el cardenal de Barcelona; amb el cardenal Antonio Cañizares,

prefecte de la Congregació per al Culte Diví; amb el cardenal Antonio Maria Rouco, arquebisbe de Madrid, i amb Mons. Julián Barrio, arquebisbe de Santiago. Sobretot amb aquest darrer van tractar dels detalls de la propera visita apostòlica de Benet XVI a Santiago i a Barcelona els dies 6 i 7 del proper novembre.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Girona

«Els catòlics estem oberts a les altres creences i desitgem entrar-hi en diàleg»

El Dr. Pere Carreras, nou director de l'Institut Superior de Ciències Religioses

Víctor Gay

El procés d'adaptació dels estudis universitaris a l'anomenat Pla Bolonya inclou també la Facultat de Teologia de Catalunya i els centres patrocinats a les diòcesis del país. Pel que fa a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, el seu projecte, que inclou claustre de professors, amb la corresponent proporció de doctors, pla d'estudis i estructura del centre, ha estat aprovat sense entrebancs per part del Vaticà i les autoritats acadèmiques de la Unió Europea. Per tant, el curs 2010-2011 de l'Institut s'enceta amb total conformitat a les disposicions vigents.

Aquest procés ha suposat també un

relleu en la direcció. Mn. Pere Gubau, després d'una llarga i positiva etapa, deixa aquest servei (seguirà com a professor) i és rellevat pel Dr. Pere Carreras (1947), actual rector de la parròquia de Sant Josep de Girona i amb una vinculació als centres formatius depenents de la diòcesi que ve de molt lluny.

Què ha suposat adaptar l'Institut a la nova normativa?

Senzillament, situar les estructures internes al que està assenyalat en la normativa vigent de la Unió. S'ha fet sense problemes, ja que disposem del claustre al nivell requerit, encara que s'accentuarà el procés doctorand d'alguns dels professors per tal de garantir aquest nivell en el futur.

Aquesta vinculació personal i professoral amb el centre ha facilitat el fet d'assumir-ne la direcció?

Es tracta d'un servei que tractaré de complir amb el suport de tots els companys del claustre. Pel que fa a la meua vinculació amb els estudis de teologia, també ve de lluny, ja des d'aquell Centre d'Estudis Diocesà, molt abans de la creació de l'Institut.

I pel que fa a l'alumnat, quin perfil podríem dibuixar?

Des de les persones que volen posar-se al dia dels seus coneixements teològics o que ho fan per la seva activitat docent, fins a molts que desitgen poder donar raó de la seva fe i esperances. La voluntat és saber explicar amb coherència i els coneixements suficients el que creuen, especialment en un entorn social en què són presents diferents religions. Els catòlics estem oberts a totes les altres creences i desitgem entrar-hi en diàleg.

Com ha evolucionat l'alumnat de l'Institut?

D'ençà dels tres darrers cursos està pujant el nombre de matriculats, ja sigui en els cursos regulars i també en els seminaris que oferim, bàsicament un parell, i en els quals es matriculen exalumnes o persones a les quals interessen els temes proposats. Fins a la dècada dels noranta del segle passat, molts dels alumnes de l'Institut s'hi matriculaven per obtenir la titulació exigida per impartir l'assignatura de

«La voluntat és saber explicar amb coherència i els coneixements suficients el que creuen, especialment en un entorn social en què són presents diferents religions»

Religió. En encetar el segle actual, es va estancar i fins i tot va baixar lleugerament el nombre de matriculacions, i d'ençà dels darrers tres cursos puja regularment.

La Pastoral de Joves es reuneix amb joves de Lille (França)

V. G. / Girona

El dimecres 28 de juliol, a les oficines del bisbat de Girona, va tenir lloc la primera reunió de contacte de la Delegació de Joves de Girona amb la diòcesi de Lille (França) que participaran en els dies d'acollida a les diòcesis amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut l'agost de l'any vinent.

En aquest reunió Thérèse Capoen, membre de l'equip de la Delegació de Joves de l'arquebisbat de Lille, es va poder informar directament de tota l'organització que s'està duent a ter-

me perquè aquesta acollida a la nostra diòcesi sigui un èxit.

Després de la reunió amb els membres de la Delegació de Joves es va reunir amb el bisbe Francesc Pardo per poder parlar de la diòcesi de Lille i del que esperen de la Jornada mundial de la Joventut així com avançar en els vincles de comunió de totes dues Esglésies.

Aquesta no és la primera reunió que fan els bisbats que seran acollits a la diòcesi de Girona. Al maig passat van visitar Girona membres de les delegacions de joves de les diòcesis de Cessena i Regio Emilia.

Dos-cents participants a l'Aplec de Santa Clara a Vilobí d'Onyar

V. G. / Vilobí d'Onyar

Unes dues-centes persones van participar el diumenge 22 d'agost a la vint-i-tresena edició de l'Aplec de Santa Clara, que va tenir lloc a la Fraternitat de Santa Clara de Vilobí d'Onyar. La

trobada va iniciar-se amb una celebració eucarística que va presidir Fra Josep Gendrau, provincial dels Franciscans de Catalunya. A continuació va haver-hi el dinar de germanor i, després, una audició de sardanes a càrrec de la cobla La Principal de l'Escala.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de 117€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 58,50€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

En la mort d'Àlex Seglers

Jaume Aymar i Ragolta
Director

Àlex Seglers i Gómez-Quintero ha mort i amb ell s'estronca una jove promesa per al diàleg de cultures i religions. Nascut a Manresa, una de les ciutats catalanes més multiculturals i multireligioses, l'Àlex vivia molt preocupat per trobar les lleres jurídiques oportunes, des del dret eclesiàstic, per a la convivència de cultures i religions. Ha estat el *leit motiv* de la seva vida. Quan el vaig conèixer, formàvem part dels Equips de pastoral per a la política i la comunicació. Allí era col·laborador proper de mossèn Antoni Maria Oriol Tàtaret, el nostre màxim expert en Doctrina Social de l'Església, i de Josep Miró i Ardèvol, avui membre del Consell Pontifici per als Laics. L'Àlex era un jove catòlic convençut, nascut el 1970, en el postconcili, i vivia les exigències d'aquest gran esdeveniment eclesial del segle XX. La seva vocació pel dret el portava a preocupar-se per la situació de l'Església en el món i per la regulació de la relació d'aquesta amb les altres confessions i religions, que és la matèria pròpia de l'eclesiàstica. Estava convençut que aquesta preocupació no és sols objecte de la sociologia sinó que ha de ser fruit del treball multidisciplinari on el dret té una paraula molt important a dir.

Professor de Dret Eclesiàstic (Universitat de Barcelona) va ser becar a la Saint Paul University (Ottawa), on va investigar el multiculturalisme canadenc, i a la Université Paris-Sud XI (Faculté Jean Monnet), on va estudiar el paper de les confessions en el procés de construcció de la Unió Europea. La seva tesi doctoral a la

Universitat Autònoma va ser *Libertad religiosa y Estado Autonomico*. A la seva Universitat va organitzar diversos seminaris sobre la llibertat religiosa. Li preocupava molt l'educació de les joves generacions en aquesta matèria. Un fruit de la seva preocupació per la pedagogia del diàleg és el llibret divulgatiu *La immigració a Catalunya explicada als joves*, però la seva voluntat pedagògica s'estenia a tots els nivells; les seves col·laboracions han estat molt presents amb articles d'opinió i comentaris d'actualitat en els mitjans de comunicació social, a *l'Avui*, a *La Vanguardia*, a *e-cristians*, al *Nou nou*, a *Catalunya Cristiana*, a *Ràdio Estel*...

L'any 2000, quan es va presentar a la Generalitat el seu llibre *Autogovern i fet religiós a Catalunya. Una gestió del pluralisme religiós a Catalunya*, recor-

«L'Àlex defugia qualsevol sincretisme o irenisme, no es quedava reduït a la reflexió teòrica sinó que cultivava les amistats. Estava convençut que la integració dels immigrants no s'assoleix només amb feina i habitatge, sinó que cal també un encaix cultural i religiós»

do que el president Pujol va confessar amb humilitat: «De tot aquest tema, no en sabem res...» Pocs dies després hi hagué aquell històric tancament d'immigrants a les parròquies barcelonines i es va veure la utilitat dels postulats de Seglers, que estava convençut que era possible una política que gestionés el creixent pluralisme religiós, que calia integrar socialment la immigració d'origen musulmà i consolidar dins de l'àmbit català les diverses confessions. L'Àlex defugia qualsevol sincretisme o irenisme, no es quedava reduït a la reflexió teòrica sinó que cultivava les amistats. Estava convençut que la integració dels immigrants no s'assoleix només amb feina i habitatge, sinó que cal també un encaix cultural i religiós. I també va saber establir lligams amb cristians dialogants de les diverses confessions i també amb creients d'altres tradicions religioses.

Àlex Seglers també seguia i admirava el bisbe Joan Carrera. Va ser ell qui va propiciar una trobada del prelat amb Pasqual Maragall, portada amb total discreció, abans que la candidatura de Maragall a la Generalitat fos la més votada en les eleccions del 16 de novembre de 2003. L'Àlex estava convençut de la necessitat que l'Església dialogués i es fes més present en l'acompanyament als polítics i va fer nobles esforços en aquest sentit.

Home vital, alegre i comunicatiu, ha sabut dur la malaltia que l'ha portat a la mort amb una enorme reserva. Molt sovint deïem amb ell que «cal cosir la societat». L'Àlex ho ha ajudat a fer, amb el fil d'or del seny jurídic i, sobretot, amb l'amistat. Tant de bo molts sapiguem seguir les seves petjades.

La llum de la veritat. Senzill homenatge al P. Joan Maria Ripoll

Joaquín Iglesias
Rector de Sant Pau de Badalona

Aquest escrit vol ser un senzill homenatge al P. Joan Maria Ripoll, que va morir fa poc, i amb el qual m'unia una amistat de gairebé deu anys. Recordant-ne l'ímpetu incansable i l'amor a la Veritat, he intentat compondre una ressenya de la seva persona, breu i segurament incompleta, però no per això menys sincera i plena d'estimació. Joan M. Ripoll, el Pare Ripoll, com li deïem tots a la meua parròquia, va saber unir perfectament la seva vocació de capellà claretà i de mestre. Va arribar un bon dia, oferint-se per col·laborar personalment en allò que fos necessari, i així és com l'he conegut en els darrers anys del seu sacerdoci, ple d'una gran riquesa espiritual. A més de l'eucaristia, misteri central de la seva vida, dedicava moltes hores del seu temps a tres aspectes fonamentals.

El primer era el confessor, on es convertia en dispensador del perdó de Déu, sacrament essencial per al cristià. Sense experimentar la misericòrdia de Déu, poc en sabríem del significat de l'amor, solia dir-me.

També es va dedicar intensament a elaborar uns opuscles sobre qüestions fonamentals de la fe cristiana i sobre temes de rabiosa actualitat. El seu amor i fidelitat al magisteri de l'Església eren immensos. No volia apartar-se ni una sola coma de les veritats de la fe, i humilment em demanava que els llegís abans de la seva edició. Era un capellà savi i amb molts anys. Com n'hem d'aprendre de la seva senzillesa i del seu amor a la institució eclesial.

Finalment, el Pare Ripoll era un home amb una extraordinària sensibilitat social. Malgrat la seva vellesa, no escatimava esforços per ajudar els immigrants en la recerca de feina. Va poder-ne col·locar molts. La caritat i l'eucaristia eren per a ell les dues cares d'una moneda. Va dedicar molt temps a socórrer, aconsellar i donar suport a nombroses persones llençades a la cuneta de la vida. La seva edat no li impedia d'atendre les necessitats dels qui cercaven ajuda i consol. Amb el seu pas lleugerament feixuc i de costat, recorria quilòmetres per donar resposta i esperança a persones que estaven patint.

De temperament fort i enèrgic, vivia

la vocació amb una fermesa i rotunditat inusual. Mai no va voler jubilar-se, ni quedar-se aturat. Malgrat les seves limitacions físiques, mai no es rendia; va ser un autèntic brau de la fe. Volia que, primerament, la veritat brillés com el sol.

Va viure posant al centre de la seva vida Crist, l'Església, la seva comunitat, els seus amics preveres i Maria.

La seva vida es va apagar quan estava dormint a la seva cambra. Va morir plàcidament, sense acomiadar-se. Els seus companys l'esperaven per esmorzar però ja no va baixar. Aquell matí, va franquejar la porta del cel, segurament de la mà de la Santíssima Verge, que tant venerava. Sense soroll, suaument, la nit del 30 de juliol el Pare Ripoll va deixar de respirar. El seu cor va deixar de bategar i va morir sol, amb la certesa que cada nit l'acompanyava: Déu era amb ell. En les seves oracions li confiava el son i el descans. Ara, des cansa al seu costat per sempre.

Avui dono gràcies a Déu pel do del seu sacerdocí immensament ric. Fins sempre, Pare Ripoll! Ara viuràs eternament al costat de Crist, sacerdot etern. Fins sempre!

Quins valors es viuen avui a la societat?

L'Associació per a les Nacions Unides a Espanya reflexiona sobre com afrontar la crisi

Mónica García

Barcelona

Com passa ben sovint, quan la por, la derrota o la crisi entren a casa nostra, vénen un carro de preguntes: què hem fet bé i malament?, quins valors ens manquen?, ho podríem haver fet millor?... L'Associació per a les Nacions Unides a Espanya (ANUE) va organitzar recentment una jornada titulada *Valors convivencials en una societat en crisi* per reflexionar-hi, i va convidar diverses personalitats del món acadèmic, polític, dels mitjans de comunicació i de la societat civil.

Valors com ara la confiança, l'esforç, la transparència o la responsabilitat esdevenen protagonistes i es consideren la clau per anar definint un nou camí de progrés social i econòmic. «En definitiva, cal recuperar els principis i valors continguts en el preàmbul de la Carta de les Nacions Unides i la Declaració Universal dels Drets Humans», afirmen els responsables de l'associació, «uns principis i valors que han orientat la majoria de normes i constitucions vigents». Eduard Sagarra Trias, president de l'ANUE, i Jaume Lanaspá, director general de l'Obra Social "la Caixa", van inaugurar les taules rodones del debat, en què van participar el Dr. Broggi fill, metge cirurgià; Teresa Forcada, doctora en medicina, teòloga i monja benedictina; Cristina Gallach, periodista; Xavier Pons, vicepresident de l'ANUE; Miquel Roca, advocat; Esther Giménez-Salinas, rectora de la Universitat Ramon Llull; Salvador Alemany, president del Cercle d'Economia; Rosa Cullerell, exdirectora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), i Joan Tàpia, periodista. Més de 300 persones es van apropar al CaixaForum de Barcelona per gaudir de les reflexions.

Manca de solidaritat

Miquel Roca va iniciar la seva intervenció de manera contundent tot afirmant que discrepava del títol de

Segons els ponents, els valors defineixen el nou camí de progrés socioeconòmic.

la jornada. «Amb crisi i sense crisi —va assegurar—; perquè aquesta crisi ve perquè no s'han viscut els valors.» Va alertar de l'oblit i la manca de solidaritat que hi ha a la nostra societat, com a conseqüència d'una «comoditat ideològica». L'absència de contrastos i l'homogeneïtzació de la societat ha provocat, segons Roca, un adormiment de les consciències. «Necessitàvem el mur de Berlín perquè ens generava una mala consciència... Ara res no fa exigir-nos més», va exemplificar.

L'advocat també va assenyalar que determinats valors religiosos tenen dret a influir en la societat i que no existeixen règims islàmics democràtics. Miquel Roca, però, es va definir optimista per temperament i va assenyalar que la història d'Europa és una història de progrés. «A Europa no hi ha hagut un espai de pau i llibertat tan llarg com ara: és una etapa de referència des del punt de vista del progrés i dels drets humans», va subratllar.

També optimista es va mostrar Rosa Cullerell. «Estem molt millor que el 1948 i per això sóc optimista», va manifestar,

«Cal recuperar els principis i valors continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans»

després d'esmentar detalls de la vida dels seus avis. Amb exemples viscuts en primera persona i referents a les dones que viuen sotmeses a l'Islam —a Catalunya o a l'Orient—, Cullerell va afirmar que no es poden imposar les cultures ni analitzar altres persones des de la nostra perspectiva occidental. «Els drets humans són suficients i en alguns punts magnífics, o ho serien si realment es complissin», va declarar Rosa Cullerell referint-se a l'article 28, que reclama el dret a un ordre social i internacional en què els drets i les llibertats proclamats en la Declaració es facin plenament efectius.

La importància de la responsabilitat

Aquests incompliments van ser tractats per Esther Giménez-Salinas. «No es pot ser optimista quan s'incompleixen tants drets», va reflexionar. Tot seguit, va dir: «Què fem quan s'incompleixen? Per més que els declarem no fem res. El que calen són instruments com els tribunals internacionals.» La rectora de la URL va assenyalar el valor de la responsabilitat com el més important, tant des del punt de vista individual com col·lectiu: «Cal qüestionar-se sobre la responsabilitat, perquè si les oportunitats no són iguals per a tothom, tampoc les responsabilitats no ho són.» Giménez-Salinas també va destacar la solidaritat i el sentiment de pertinença com a valors fonamentals.

Per la seva banda, Salvador Alemany va apostar per defensar un sistema de valors compartits. Va manifestar que «les normes compartides configuren les nostres fronteres molt més que els territoris». En opinió del president del Cercle d'Economia, els conflictes provenen de sistemes de valors diferents que provoquen la pèrdua de referències sòlides.

En acabar les intervencions de les taules rodones, Eduard Sagarra Trias va manifestar que «la intensitat de la jornada» havia estat «brutal». Àngel Castiñeira, professor titular del Departament de Ciències Socials a ESADE, va concloure que els valors vinculats a la Declaració Universal dels Drets Humans són una referència mundial i necessaris sempre, amb crisi i sense. També va ressaltar el problema que planteja la interpretació, l'aplicació i la prioritització dels valors. A més, Castiñeira va apuntar a la regeneració de la democràcia, la confiança en la política i la coresponsabilitat ciutadana. En aquest sentit, va assenyalar les ombres de la Il·lustració: l'acceleració de la vida i la visió materialista han aportat molts coneixements, però poca saviesa.

Coses de la vida

El retorn

Cecília Aranés
Mallol

Hola, amics! Després d'unes merescudes vacances, la majoria de la gent va retornant a la seva vida quotidiana. M'agradaria que, arran d'aquest retorn, reflexionéssiu sobre la vostra vida. Teniu alguna preocupació pel que fa a la salut, la feina o la família? Busqueu la millor solució per a cadascun dels vostres problemes. Als estudiants els diria: comenceu el curs amb energies renovades, ja que heu de formar-vos de cara al futur. Els pares heu d'intentar encaminar bé els fills. Penseu que són com plantes que creixeran segons la cura que els doneu, tant material com espiritual. Els avis heu de viure amb l'esperança de veure créixer en tots els aspectes els vostres néts, i, en moments d'enyorança, recordeu les bones vivències passades.

Ànim, amics, hem de lluitar per la vida, sempre joiosos i sota la mirada amorosa del nostre Pare misericordiós, que sempre està disposat a escoltar-nos i donar-nos suport en els nostres prec.

Entrada en vigor del Tractat de prohibició de les bombes de dispersió

Redacció / Barcelona

L'1 d'agost va entrar oficialment en vigor el Tractat de prohibició de les bombes de dispersió. A partir d'ara, queda prohibit l'ús, fabricació, emmagatzematge i venda d'aquestes armes, que afecten en un 98% dels casos a la població civil. Després de més de dos anys de campanyes de pressió, conferències internacionals i negociacions, finalment el tractat és una realitat.

Les bombes de dispersió són armes que, llençades per mar, terra o aire, escampen fins a centenars de municions sobre àrees extenses. Una sola bomba pot arribar a devastar l'equivalent a un camp de futbol. El principal problema és que aproximadament un 30% d'aquestes submunicions no esclata en tocar terra i, durant dècades després

d'un conflicte, representa una amenaça per a la vida i l'organització social i laboral dels habitants dels territoris afectats.

Almenys 32 països o regions del món estan afectades per la presència de bombes de dispersió i milers de persones han perdut la vida o han sofert greus mutilacions com a conseqüència a la seva acció. Amb l'entrada en vigor d'aquest Tractat, els estats que l'han ratificat estan obligats a aturar la fabricació d'aquestes bombes, a destruir-ne els estocs, a netejar les àrees contaminades i a atendre les víctimes que causin. A Catalunya els actes de celebració de l'entrada en vigor del Tractat de prohibició de les bombes de dispersió els van organitzar la Fundació per la Pau, Greenpeace, Justícia i Pau, el Moviment per la Pau, la Plataforma per la Pau de Lloret de Mar i Setem.

El Museu de Montserrat rep una obra de l'artista Josep Mestres Cabanes

La Fundació Mestres Cabanes dona al monestir de Montserrat el quadre «Interior de Sant Marc de Venècia»

Redacció / Montserrat

La Fundació Mestres Cabanes ha fet donació al monestir de Montserrat de l'obra *Interior de Sant Marc de Venècia*, de Josep Mestres Cabanes, un oli sobre tela d'un metre d'alçada per 0,60 metres d'amplada. L'acte de donació, que va tenir lloc a la Sala Gassó del monestir de Montserrat, va comptar amb la presència de la filla de l'artista i presidenta del Patronat de la Fundació Privada Josep Mestres Cabanes, Isabel Mestres Lanaspà; de l'alcalde de Manresa i vicepresident de l'esmentada Fundació, Josep Camprubí; i de l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, que van signar el document de cessió.

Josep Mestres Cabanes (Manresa, 1898 - Barcelona, 1990), pintor i escenògraf, va ser catedràtic de Perspectiva a l'Escola Superior Sant Jordi de Barcelona. Va iniciar els seus estudis a l'Escola d'Arts i Oficis de Manresa i

L'acte de donació va comptar amb la presència, entre altres, de la filla de l'artista i de l'abat de Montserrat.

va treballar com a escenògraf al taller del Gran Teatre del Liceu de Barcelona entre els anys 1941 i 1956.

Entre les seves obres més cèlebres, cal destacar els quadres sobre les catedrals de Lleó, Toledo, Burgos, Santiago de Compostel·la i Barcelona, a més dels de la seu de Manresa i les basíliques de Sant Marc de Venècia i de Sant Isidor de Lleó. Altres esglésies i ermites que va pintar són: el Vinyet de Sitges, el monestir de Ripoll, el monestir de Poblet, Sant Pau del Camp de Barcelona, el monestir de Montserrat, la cartoixa de Miraflores i el monestir de Las Huelgas de Burgos.

També va pintar paisatges d'Olot, el Pedraforca, Sant Quirze Safaja, Llafranc, Begur, Aiguablava, el Golfet, Sitges, Morella, Manresa, Salelles, Sant Benet de Bages, Ripoll, Rupit, Picos d'Europa, Moià, Banyoles, Covadonga o Santa Maria de l'Estany.

Part de l'obra de Mestres Cabanes es troba a Mèxic, Nova York, Buenos Aires i Canadà, i també en museus de Barcelona i Manresa. Va fer nombrosos decorats per a òperes famoses que es representaven al Gran Teatre del Liceu. La seva nombrosa obra consta d'olis, aquarel·les, pintures murals, dissenys gràfics, retaules, diorames, carrosses, ornamentacions, esbossos d'escenes i textos sobre escenografia.

Concert d'orgue de Bernard Winsemius al santuari del Miracle

Ramon Estany / Riner

El santuari del Miracle va acollir el dissabte 7 d'agost un concert d'orgue a càrrec del professor holandès Bernard Winsemius, amb un programa d'obres clàssiques del segle XVI al XVIII. Un recital magnífic que va fer gaudir el públic que omplia l'església i que, al final, va dedicar una llarga ovació, que el músic va agrair des del peu de l'altar major. El concert formava part del 30è cicle Els orgues de Catalunya, que organitza l'Associació Catalana de l'Orgue.

Professor d'orgue al conservatori de Rotterdam, Bernard Winsemius ha ensenyat també durant molts anys a l'Escola Neerlandesa de Carilló. És carilloner de les ciutats de Haarlem i Amsterdam. Des del 1981, és titular, juntament amb Gustav Leonhardt, dels orgues de la Nieuwe Kerk d'Amsterdam. Ha fet nombrosos recitals arreu del món i ha enregistrat les grans obres de Bach i de la música holandesa i alemanya dels segles XVII i XVIII.

Campanars

Vilobí d'Onyar

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

La població de Vilobí, de la comarca de la Selva, gaudeix d'una església gran del segle XVIII, edificada entre el 1759 i el 1773 amb la col·laboració de la gent que va aportar diners i l'esforç del seu treball. Es troba adossada al castell local fins al punt que el presbiteri fou aixecat damunt mateix de la seva antiga capella. Consta d'una nau de quatre trams amb la capçalera recta i les capelles laterals; una volta de llunetes, típica dels temps barrocs i següents, cobreix la nau. De llargada fa 24 metres i escaig, 8,5 d'amplada i 12,5 d'alçada. Entre els tècnics que hi van intervenir hi ha el mestre d'obres Francesc Soriano i el gran arquitecte neoclàssic castellà Ventura Rodríguez. Però el que realment és destacable és el seu campanar, que té molta similitud amb els del gran arquitecte català fra Josep de la Concepció. Es troba adossat al mur del migdia, al sud-oest, tocant a la capçalera encarada a ponent. Arriba fins als 40 metres d'alçada. Va ser aixecat sobre els murs atalussats de l'antic castell cap el 1789; té planta quadrada de set metres de costat.

El primer cos està coronat amb pinacles de bola en els seus angles. Al seu damunt s'hi van aixecar dos cossos més de planta vuitavada; el primer constitueix la cel·la i el segon és el temple del capdamunt. Tots dos estan oberts per finestres allargassats i d'arc apuntat, un a cada cara. El temple està cobert per una cúpula formada per vuit sectors esfèrics amb els careners destacats i amb un pinacle al cim. Els seus murs mos-

tren carreus de pedra blanca ben escairats i alineats; la pedra tosca i negra del seu interior procedeix de les restes del volcà extingit de la Closa, molt abundant al terme de Vilobí. Per l'exterior dels cossos vuitavats els materials són de pedra nummulítica i blanca de Girona (pedra calcària formada per nummulits fòssils). S'hi accedeix per l'exterior per una escala de pedra que arriba fins a la porta d'entrada sobre una torre baixa del castell a una alçada d'uns quatre metres. Des d'allí,

pel seu interior, l'escala d'obra deixa un ull ampli al lateral i puja fent ziga-zaga sobre voltes i arrapada al mur de llevant. Per arribar a la cel·la cal aixecar una gran tapa metàl·lica que clausura la trapa corresponent. Fins al terrat, on s'aixeca el temple, s'hi va per una escala de mà metàl·lica que dona a una altra trapa oberta en la volta semiesfèrica que cobreix la cel·la. El conjunt és un dels campanars més esvelts i ben proporcionats de la comarca i del país.

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya Central
100.6 Tarragona
90.1 Tortosa
96.8 Garraf
91.3 Vic
103.4 Girona
91.5 Lleida
104.4 La Cerdanya
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

 RàdioEstel

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»

Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

La Dra. Esther Giménez-Salinas, reescollida rectora de la URL

En els seus vuit anys de mandat, la Universitat ha experimentat un gran impuls

Redacció / Barcelona

Després de valorar molt positivament la tasca duta a terme per l'equip rector actual, encapçalat per la Dra. Esther Giménez-Salinas, la Junta del Patronat de la Universitat Ramon Llull va acordar recentment, per unanimitat, ampliar el nomenament de la Dra. Giménez-Salinas com a rectora de la Universitat Ramon Llull a un tercer mandat. Aquesta reelecció va rebre també el suport unànim de la Junta de Govern, integrada per tots els estaments de la URL.

D'aquesta manera Esther Giménez-Salinas, doctora en dret i catedràtica de dret penal de la URL a ESADE, complirà, segons els estatuts de la URL, el seu tercer i darrer mandat. És autora de diversos llibres, entre els quals destaquen *Justicia de menores: una justicia mayor* (2002) o *Introducció al Dret Penitenciari. Teoria i pràctica* (1992), i de més de 120 articles en llibres i revistes científiques.

Durant els vuit anys de mandat de la Dra. Giménez-Salinas, la URL ha reforçat la seva estructura federal i la presència i participació institucional en la societat tant a nivell nacional com internacional. En l'àmbit docent, durant aquest període cal remarcar l'impuls capdavanter que ha tingut la URL en el procés d'adaptació dels seus plans d'estudis de les titulacions a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), sent la primera universitat catalana

en tenir ja adaptada pràcticament la totalitat de la seva oferta amb 30 graus el curs passat 2009-2010 i, tancant el procés, el curs 2010-2011, amb 32 graus. Paral·lelament, ha completat la verificació, per part de l'ANECA, de 48 màsters universitaris i 13 programes de doctorat.

Al llarg d'aquests anys també ha destacat el fet de tenir 6 centres amb 48 titulacions en el marc del programa Audit i 74 titulacions integrades en el programa Docència. També cal remarcar que, el 2007, la URL va ser la primera universitat privada d'Espanya en rebre l'informe favorable de l'European University Association (EUA).

Creixement en recerca

En l'àrea de recerca s'ha produït un creixement important, concretat en un augment del finançament provinent de fons públics i privats, cosa que ha permès augmentar el nombre de grups de recerca fins a 58 i l'obtenció del reconeixement per part de la Generalitat de Catalunya de 22 grups de recerca. Això ha suposat la posada en funcionament de noves instal·lacions, laboratoris i equipaments científics. Pel que fa a la transferència de resultats de la investigació, s'han desenvolupat projectes amb institucions i empreses tant en els camps científicotecnològic com en les ciències socials i les humanitats.

El maig passat, la URL va signar un acord de col·laboració amb les universi-

tats de Deusto i Pontificia Comillas per desplegar una agregació universitària singular, basada en la unió de les potencialitats de les tres universitats i que es vertebra en el projecte anomenat Aristos Campus Mundus. Així mateix, en l'àmbit de les relacions internacionals, la URL també s'ha consolidat com una de les universitats espanyoles que gestionen programes internacionals per a estudiants i acabats de graduar

de totes les titulacions. D'altra banda, s'ha potenciat la consolidació de càtedres específiques com la càtedra Ethos Ramon Llull, d'ètica aplicada, o la Càtedra UNESCO-URL, dedicada al desenvolupament dels països llatino-americans.

Perfil biogràfic

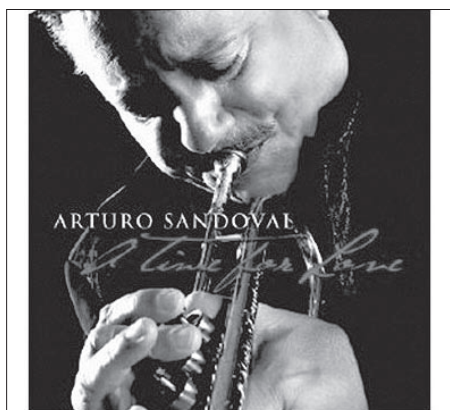
Esther Giménez-Salinas i Colomer és llicenciada en Dret per la Universitat de Barcelona (1971) i doctora en Dret (1978) amb la tesi titulada *Las medidas aplicables al menor en el Derecho Penal Español*. A més, l'any 1976 va obtenir el títol de Psicologia Aplicada a l'Escola Professional de Psicologia de la Universitat de Barcelona. Des del 17 de setembre del 2002 és rectora de la Universitat Ramon Llull.

Giménez-Salinas ha estat professora de Dret Penal a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona i sotsdirectora de l'Institut de Criminologia de la Universitat de Barcelona; directora general del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya; membre del Comitè Científic de Política Criminal del Consell d'Europa; cap de l'Oficina de Relacions Institucionals del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i vocal del Consell General del Poder Judicial.

Ha rebut, entre altres guardons, la Medalla d'Or del Institut Basc de Criminologia (2000); la Medalla d'Or, premi Cesare Beccaria, en reconeixement als seus mèrits per difondre una criminologia científica basada en l'humanisme, atorgada per la Neue Kriminologische Gesellschaft, amb seu a Frankfurt, Alemanya (2001); la Gran Creu de l'Orde de Sant Ramon de Penyaforat (2002); el Premi Internacional de Victimologia (2007) i el premi Rafael Salillas, atorgat per la Societat Espanyola de Recerca Criminològica (2009).

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Arturo Sandoval, A time for love.** Universal Music.

So romàntic

El trompetista cubà Arturo Sandoval ha presentat el seu darrer treball discogràfic, que inclou peces de Johnny Mandel, Charlie Chaplin, Maurice Ravel, Astor Piazzolla i altres cèlebres compositors de tots els temps. És un àlbum on l'artista demostra la seva passió per la música romàntica. «Necessitem valorar més el que és veritablement important: l'amor com a motor fonamental en la vida», va manifestar Sandoval en una entrevista.

★ **Lúnasa, Lá nua.** Claddagh Records Irish Music.

Música tradicional

Lúnasa és una banda caracteritzada per les seves melodies emotives, així com per la seva habilitat per combinar els sons del violí, la flauta, la gaita irlandesa i la guitarra. Està considerat com l'autèntic puntal de la música tradicional irlandesa en la seva versió acústica. Són deu els temes que integren el seu nou àlbum, *Lá nua* («nou dia», en gaèlic irlandès). Tot i que portaven quatre anys allunyats dels estudis, han fet concerts arreu del món.

★ **AA.DD., Italia.** Putumayo.

Ànima italiana

Aquest CD inclou alguns dels millors cantautors italians actuals, que recorren una àmplia gamma d'estils que reflecteixen tant les músiques tradicionals italianes com les tendències modernes i els sons globalitzats de la Itàlia contemporània. Així, trobem artistes de la talla d'Alessandro Pitoni, Giorgio Conte, Marco Calliari o Lino Straulino. Un percentatge dels diners recaptats amb la venda del disc anirà destinat a l'ONG Emergen-cy.

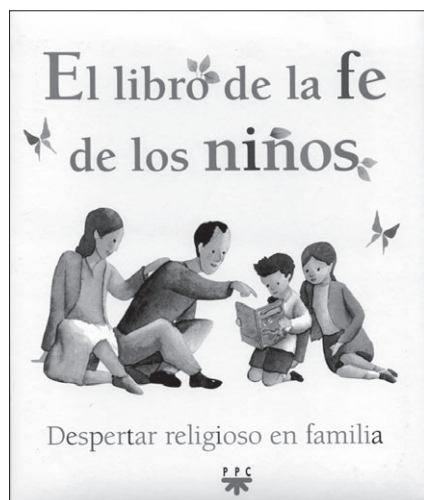
★ **Névoa, Estranya forma de vida.** Discmedi.

Nova reina del fado

Névoa —nom artístic de Núria Piferer— és una cantant de fados i de cançons d'autor en llengua catalana i portuguesa principalment. La seva producció musical està carregada de serenitat i tendresa, i alhora de melangia, que és el segell inconfundible dels fados. En el seu nou àlbum, *Estranya forma de vida*, ret homenatge a Amália Rodrigues, «la reina del fado». També s'hi inclou el DVD *Entre les pedres i els peixos*, nom del seu disc anterior.

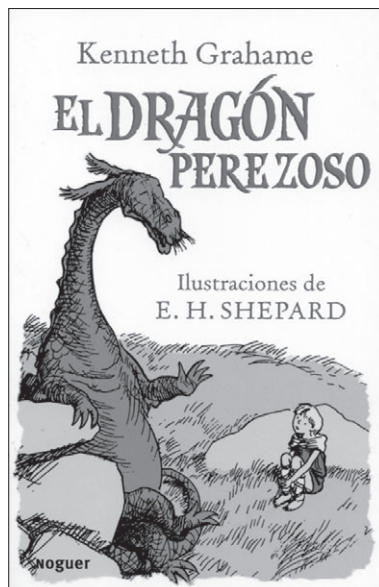
Llibres per als més joves

Descobrint la fe

Aquest llibre té com a objectiu acompanyar els nens (d'entre 4 i 7 anys) en el seu descobriment de la fe i iniciar-los en la vida cristiana abans que comencin la catequesi. El testimoni dels pares és essencial. Amb dibuixos suggeridors i textos senzills es fa una síntesi preciosa del que significa ser cristià de manera molt assequible, de manera que els pares puguin explicar-ho amb claredat i els fills puguin entendre-ho fàcilment.

Cristine Pedotti (text) i Éric Puybaret (il·lustracions), *El libro de la fe de los niños*. Editorial PPC, 2010, 64 pàg.

Un drac atípic

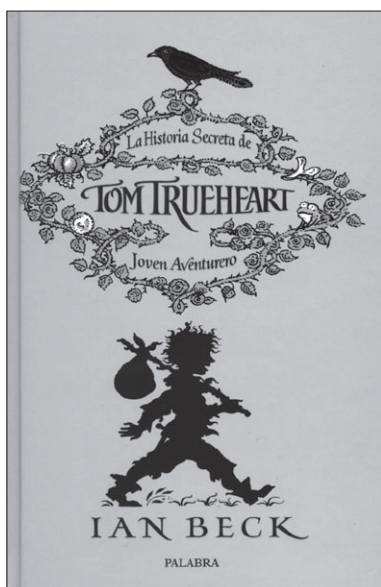
Tots sabem que els cavallers valents lluiten contra dracs ferotges, però què passa si el cavaller s'enfronta a un drac convençut que «dos no es barallen si un no vol?» Això és el que descobreix un nen sobre el drac que viu al turó que hi ha a prop de casa seva. A més, aquest drac és molt sensible i un gran afeccionat a escriure poemes. Tot el contrari del que ens expliquen els contes clàssics.

Kenneth Grahame (text) i E. H. Shepard (il·lustracions), *El dragón perezoso*. Editorial Noguer, Col·lecció Noguer Infantil, 2010, 88 pàg.

Tota una gesta

Tom Trueheart vol ser un heroi, com els seus sis germans grans. Només hi ha un petit problema: Tom no és, ni de bon tros, tan valent com ells. Però alguna cosa passa amb els seus germans. Mentre completen alguna de les aventures que els assigna el Ministre de Relats, desapareixen i no arriben a casa a temps per celebrar l'aniversari de Tom. Només ell podrà endinsar-se al País de les Històries Fantàstiques per salvar els seus germans.

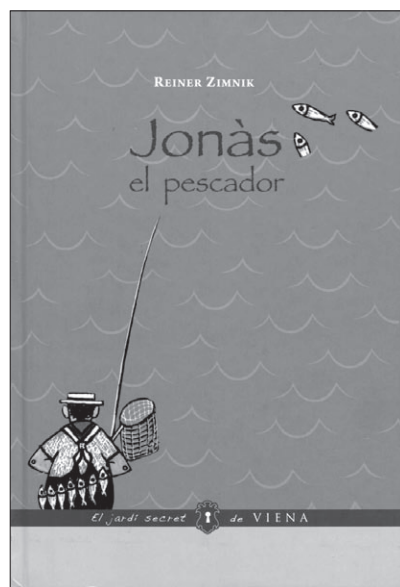
Ian Beck (text i il·lustracions), *La historia secreta de Tom Trueheart. Joven aventurero*. Ediciones Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, 2010, 272 pàg.

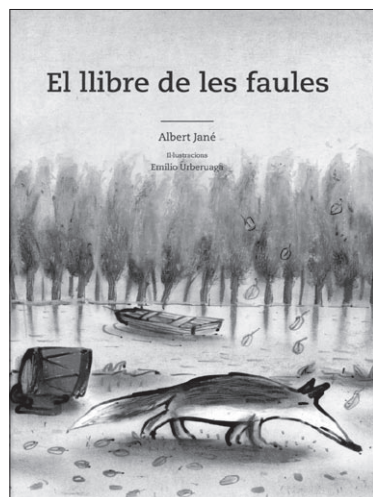
Somnis d'un pescador

Jonàs és un pescador que viu al centre de París, molt a prop del Sena. Per a ell això és una sort immensa perquè el que més li agrada és llevar-se d'hora i anar a pescar al riu. Però ell no és com els altres pescadors, perquè té un desig que encara no ha complert. Fins ara només ha pescat peixos petits i mitjans. Quan en pescarà un de gran? Cada nit, a la seva habitació, somia que pesca un peix enorme. Es faran els seus somnis realitat?

Reiner Zimnick (text i il·lustracions), *Jonàs, el pescador*. Viena Edicions, Col·lecció El Jardí Secret de Viena, 2010, 80 pàg.

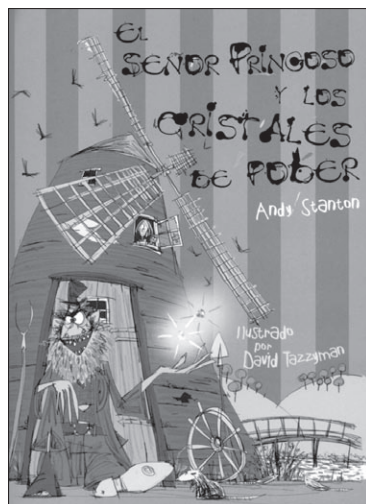
Els animals parlen

Les faules, narracions protagonitzades principalment per animals, formen un dels gèneres literaris més antics que existeixen. En aquest volum s'apleguen seixanta-quatre faules (la llebre i la tortuga, el cérvol presumit, la guineu i el raïm...), seleccionades no només del repertori de la tradició europea, sinó també d'altres cultures, i tenint en compte sobretot l'interès narratiu. Les versions d'Albert Jané són molt lliures.

Albert Jané (text) i Emilio Urberuaga (il·lustracions), *El libro de les faules*. Combel Editorial, Col·lecció L'Hora dels Clàssics, 2010, 160 pàg.

Una odissea singular

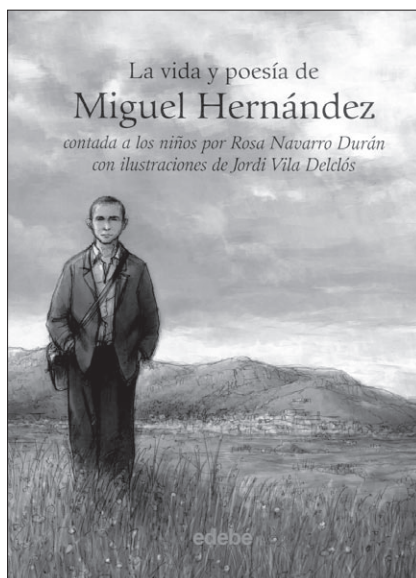
El gos Pelufo i Puri troben una bossa de tela amb unes joies que els duren a una odissea singular en la qual s'hauran d'enfrontar al senyor Pringoso i als seus sequaços, sempre disposats a fer que triomfi el mal. Aconseguiran els nostres amics restablir l'ordre entre les forces del bé i del mal? Es tracta d'una aventura hilarant que ensenya als més joves que l'amistat i el riure són la millor arma per vèncer totes les dificultats.

Andy Stanton (text) i David Tazzyman (il·lustracions), *El señor Pringoso y los cristales de poder*. Edicions SM, 2010, 224 pàg.

Un gran poeta

Amb motiu del centenari del naixement del cèlebre poeta Miguel Hernández, Edebé ha volgut apropar la seva vida i la seva obra als més petits. A través d'aquestes pàgines, els nens coneixeran com el poeta llegia a la serra mentre treballava de pastor, la història d'amor amb la seva dona o el compromís amb la causa republicana durant la guerra civil espanyola. Els poemes de Miguel Hernández apareixen com pinzellades al llarg de tot el text.

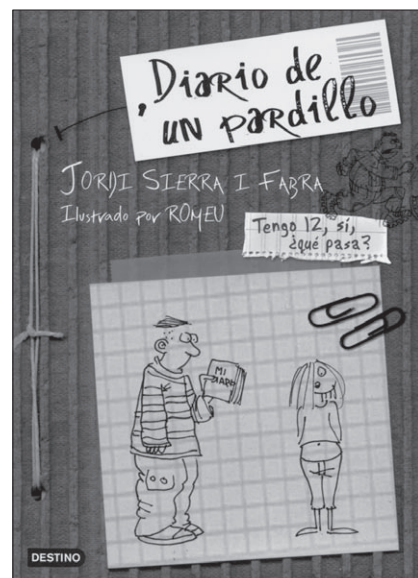
Rosa Navarro Durán (text) i Jordi Vila Delclós (il·lustracions), *La vida y poesía de Miguel Hernández*. Edebé, 2010, 48 pàg.

Adéu a la infància

Mariano està fet un embolic. Li han dit que canviarà, però per més que s'ho pregunta, un dia sí i un altre també, no veu per on apareixerà aquest cicló que sacsejarà la seva vida. De moment, continua amb l'afició a la lectura i a l'escriptura, amb el seu amic Leo, i acaba d'estrenar un nou hobby: fer-se trobadís amb la veïna de dalt... Tot és qüestió de començar! En clau d'humor, aquest llibre explica les vivències d'un preadolescent.

Jordi Sierra i Fabra (text) i Romeu (il·lustracions), *Diario de un pardillo*. Editorial Destino, 2010, 172 pàg.

Crítica literària

«Ser, implica conseqüències insalvables»

Maiol Sanaüja
www.maiol.cat

La Bíblia és una font inesgotable de coneixement. I molts escriptors de renom l'han llegida, no per com està vertebrada, sinó perquè explica el llibre canònic del cristianisme. I és que, entre línies, hom pot treure'n grans conclusions. En aquest sentit, Thomas Mann (Lübeck, 1875 – Zurich, 1955) n'era un profund i àvid lector. No és estrany, doncs, que en l'obra magna d'aquest escriptor alemany hi respirem una religiositat contrastada: analitza críticament l'esperit de ser alemany i, per extensió, europeu.

Goethe, Freud, Nietzsche i Schopenhauer són autors que l'han influenciat, considerablement. Mann representa, en essència, el burgès vestit d'artista, o la persona que pot disposar de dedicar-se a la contemplació mentre que també pretén encarnar l'home d'acció. I és amb *L'enganyada* que, a grans trets, veiem petits conflictes espirituals entre la burgesia. Però si bé estem parlant d'una peça curta i clàssica dins la producció literària de Mann, i que se'ns presenta el dia a dia d'una vídua de vida respectable que ronda la cinquantena i que s'enamora del professor d'anglès del seu fill, un noi de vint-i-quatre anys, mai cessa la mirada irònica ni el distanciament a consci-

THOMAS MANN

Traducció: Joan Fontcuberta

*L'enganyada**El Cercle de Viena*, 2008, 112 pàg.

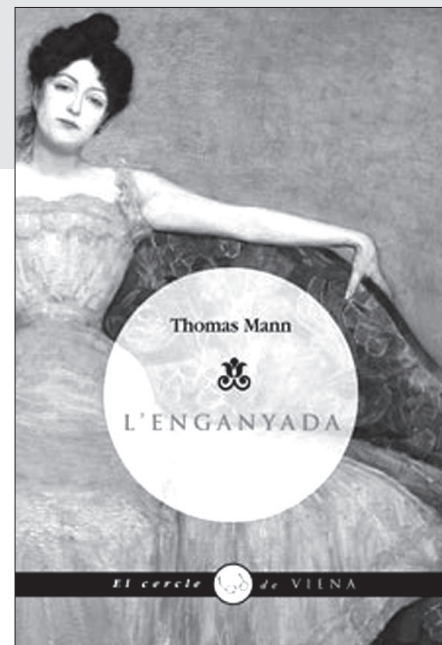
ència en escriure. Per tant, hi analitza minuciosament els detalls de la vida moderna i antiga, mitjançant l'anar desgranant el gra de la palla quant a les idees i als personatges que representen els respectius temes i papers.

Mann és capaç d'afirmar que «la bellesa, com el dolor, provoca sofriment». I amb la bena enamoradissa als ulls, rebla un «penseu com a homes d'acció, actueu com a homes pensants». I heus ací com, en llegir-lo, veiem que la seva escriptura és autobiogràfica. D'una banda, enardeix el compromís entre els teus, ja que cadascú ha d'estar integrat a la societat; i, de l'altra, admet la derrota imminent, una desesperança convinguda amb Occident: la civilització europea contemporània rau en un sentiment de tragèdia permanent. Cal recordar, en tot cas, que Mann va viure les dues guerres mundials de prop, i això el marcà profundament, fins a arrelar a la testa del seu pensament. Per aquest

motiu, digué que «la guerra és la sortida covarda als problemes de pau».

I amb aquesta novel·la, traduïda per primera vegada en català a mercè d'El Cercle de Viena, hi llegirem el Mann que retrata escrupolosament els rostres dis-fressats dels seus éssers estimats. Perquè en la recerca d'un personatge, Mann no perdonava cap vivència viscuda ni tapava les vergonyes adulterant la veritat: ho relatava tot, absolutament tot, amb tots els ets i uts. I l'obra de Mann, de principi a fi, és una novel·la familiar compilada, en la qual l'escriptor és un pare de família creador i destructor, tan sols equiparable al Déu de l'Antic Testament.

Qui sap... no serà aquest nervi foll d'enderrocar les façanes de l'existència, les floritures, vaja, que el portà a perdre la nacionalitat alemanya el 1936 bo i havent rebut el 1929 el Premi Nobel de Literatura? Llegiu-lo, que no us deixarà indiferent. Ho prometo.

Crítica teatral

Barcelona aixeca el teló

BARCELONA AIXECA

EL TELÓ, IX edició.

Presentació de la temporada 2010-2011.

Diverses actuacions.

ADETCA, Teatres Públics i Associació Actors i Directors.

Barcelona. Gala:

6 de setembre del 2010.

El setembre és un mes pont per al teatre. Encara sura en l'aire el que va donar de bo el Festival Grec i, en ple funcionament, el que és la primera edició de Dansalona, una proposta dedicada exclusivament a la dansa que ofereix les últimes creacions de companyies que no tenen un espai escènic durant la temporada, a més d'alguna reposició antològica com *Belmonte*, de Cesc Gelabert i Lydia Azzopardi, al Teatre Lliure.

Però, mentre els telons es preparen per aixecar-se —en espera d'espectacles clàssics com *Nit de Sant Joan* (Artèria i Dagoll Dagom), *El mètode Grönholm* (Poliorama) o *Pel davant i pel darrere* (Teatre Borràs)—, fora de l'urbs metropolitana la Fira de Tàrraga concentra el programa més atapeït i

© Josep Aznar

Pere Arquillué, protagonista de «Primer amor», de Samuel Beckett, a La Villarroel, un dels encerts del Grec 2010.

fugaç de la temporada. Tàrraga (9-12 setembre) és tot un altre món on l'espectador es converteix en una mena d'explorador de la selva escènica, amb salacot i caçapapallones, per descobrir, si pot, les creacions que més endavant faran fortuna en temporada estable.

Tornant a l'últim Festival Grec, diguem que l'edició 2010 va deixar un balanç de 70.609 espectadors teatrals de pagament (77.600 sumant-hi els convidats), amb una mitjana d'ocupació més aviat discreta: 55%. Un Grec, doncs, que globalment parla de 120.000 es-

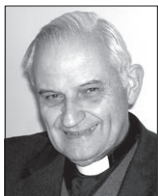
pectadors (si hi afegim concerts, espectacles oberts i convidats), però que no acaba de trobar el seu lloc com a exponent d'allò que el va fer néixer fa 35 anys: el teatre. El Grec està molt lluny de l'aspiració de ser un Festival Internacional del sud d'Europa que atregui espectadors forans i convoqui en massa els de casa.

Sí que, en canvi, el balanç qualitatiu de propostes teatrals de producció pròpia i que es mereixen ser recuperades és bo, tirant a alt. Esmentem-ne només uns quants: *Coses que dèiem*

avui, de Neil LaBute, direcció de Julio Manrique. I també: *Delicades*, de la companyia T de Teatre; *Primer amor*, de Samuel Beckett, amb Pere Arquillué. *La gavina*, de Txèkhov, versió de Martin Crimp, dirigida per David Selvas; *Fora de joc*, de Sergi Belbel (una de les que té més gira compromesa a hores d'ara). I *Questi fantasmi*, d'Eduardo de Filippo, dirigida per Oriol Broggi. Tots aquests espectacles han aconseguit un Grec teatral de molt bona collita. Ara caldria esperar-ne les reposicions, perquè tinguessin la possibilitat d'arribar a un públic més ampli.

Il'ensopegada teatral del Grec? Com és tradició, l'espectacle inaugural: *Prometeu*. Massa presses. Massa pressió. L'amfiteatre de Montjuïc és traïdor. El fet és que tant la directora, Carme Portaceli, com la protagonista, Carme Elias, es mereixien una segona oportunitat en sala tancada, però em temo que els serà difícil si tenim en compte que els teatres públics que podrien assumir el malaguanyat *Prometeu* anuncien per a aquesta temporada una retallada considerable del pressupost (un 25%), retallada que, per cert, també afectarà el pròxim Grec 2011, l'últim que dirigeix l'argentí Ricardo Swarcerc. Barcelona aixeca el teló, doncs, sí, però amb el cinturó teatral més ajustat. Sort que el gremi està avesat a posar-hi el coll... i els palpiços, si cal.

Andreu Sotorra
Escriptor, periodista
col·laborador de Ràdio Estel

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El son encara presenta problemes

Ja sabem que no és el mateix el son (acte de dormir) que la son (ganes de dormir) o el somni (acció de la imaginació durant el son). La ciència ha avançat en el coneixement del nostre cervell, però pel que fa al son no tot té resposta. Ni tan sols s'ha pogut resoldre el problema fonamental: per què tenim necessitat de dormir? El fet d'aquesta necessitat s'ha vist confirmat per una malaltia genètica espantosa que s'anomena FFI (de l'anglès *fatal familial insomnia*) i que comença a manifestar-se cap als 50 o 60 anys i de manera progressiva acaba comportant la impossibilitat de conciliar el son i sempre és mortal. Per ara s'ignora com posar-hi remei, perquè poc se'n sap del mecanisme. Només s'ha observat en unes 40 famílies en tot el món, i s'ha vist que prové d'una alteració d'un gen.

A banda d'aquesta greu malaltia les estadístiques mèdiques mostren que actualment l'insomni està arribant a nivells epidèmics en el món. Als Estats Units d'Amèrica una cinquena part de la població (60 milions) té dificultats per dormir. Durant el 2008 es van expedir 56 milions de receptes de som-

nífers, i això vol dir un 54% més que en els últims quatre anys. I si passem a recomptar les despeses socials i econòmiques de l'insomni són enormes. Per exemple, s'ha vist que un 20% dels accidents greus de trànsit té relació amb somnolència dels conductors. No tenim estadístiques però també es relaciona amb la productivitat en el treball. Aquí cal considerar important el fet que els nostres

adolescents i joves no donen al son tot el temps que caldria i la son els demana. Això pot tenir conseqüències greus. Es pot dir que dormen, de mitjana, una hora (o una hora i mitja) menys del que es dormia ara fa un segle a casa nostra. No cal que diguem el perquè, oi? Tothom ho sap. No hi ha hora fixa per anar al llit; sobretot si a la «tele» fan algun programa interessant. Un adolescent hauria de dormir 9 hores per estar bé de salut en aquest aspecte, i les estadístiques ens diuen que només un de cada cinc ho fa habitualment (i són els que tenen més èxits en els estudis). Però també passa en els adults bastant sovint que abreugen les hores de son. I la pràctica de no dormir pot causar insomni a la llarga o a la no tan llarga, amb conseqüències per a la seva feina al lloc de treball. Anant a la particularitat del nostre país, s'ha fet una estadística que mostra que els espanyols dormim una mitjana de 52 minuts menys que els altres europeus. Per això ara els controls policials inclouen preguntes sobre les hores de son del conductor. Però és clar que el problema és de gran abast i cal que tots en prenguem consciència.

La intimitat de la matèria

54. Són realment partícules elementals del tot els quarks i els leptons?

Això és el que tenen per pràcticament segur tots els físics actuals. A part dels bosons intermediaris de les forces físiques, considerats també simples, tota la matèria coneguda està constituïda pels leptons i els quarks, que ja en són els últims components; l'*arkhé* de tot, dirien els grecs. Però, per completar les nostres notes històriques, hem de mencionar unes teories que s'idearen en el seu moment per explicar la multiplicitat de partícules que encara veiem que hi ha. Si considerem les tres famílies hi ha 6 leptons (i 6 d'antimatèria), i 18 quarks (i 18 antiquarks). Resulten, doncs, 24 (i 24 més), una quantitat molt gran de components. No podria indicar això una composició ulterior? Recordem el principi de la simplicitat que des de Tales de Milet ha dirigit el curs de la investigació de la matèria.

Per una altra banda: com s'han d'imaginar aquestes partícules? Extenses, oi? Però tota cosa extensa sembla que es pot dividir, i si no és extensa com pot tenir les qualitats de massa, de càrrega elèctrica o de color i espín, amb tot el que això comporta? La qüestió és molt profunda i Herwig Shopper, que va ser un temps director del CERN, l'exposava en un article (3-XII-1983) amb aquestes paraules: «Si els constituents de la matèria són cossos durs, llisos, indestructibles i d'extensió finita, com els descrivia Newton, és difícil d'entendre que no puguin ser dividits ulteriorment en elements de dimensions inferiors, ja que el concepte d'extensió és caracteritzat pel de divisibilitat il·limitada. Per una altra banda, la idea de divisibilitat impossible aplicada a les peces fonamentals

de la matèria implica les propietats de punt matemàtic, i per consegüent la manca d'extensió i estructura interna. Però com podrien tenir aleshores uns tals objectes massa, càrrega i espín? Òbviament el concepte d'extensió i el d'indivisibilitat no poden ser atribuïts simultàniament a objectes reals...» Però al marge d'aquesta qüestió, més filosòfica que altra cosa, hi ha qui ha suggerit una certa composició per als quarks i leptons.

El model de «preons»

El va proposar Jogesh C. Pati, de la Universitat de Maryland, com una hipòtesi per tenir en compte. I s'hi afegí Abdus Salam. Parteix del fet que amb la càrrega elèctrica, el color i el nombre de família ja es pot caracteritzar un leptó o un quark. Posarem, doncs, 9 *preons* per compondre les 24 partícules elementals. Els preons són: 3 *somons* (de *soma*, cos, en grec), portadors de massa, 4 *cromons* (de *khroma*, color) portadors del blau, groc, vermell i incolor, i 2 *geusticons* (de *geustikós*, saborós) amb la càrrega elèctrica positiva i negativa, que determinen que el quark sigui «de baix» (*d*, *s* o *b*) o «de dalt» (*u*, *c* o *t*), ja que difereixen precisament en una càrrega elèctrica (2/3 els de baix, -1/3 els de dalt) i que fan també que un leptó sigui neutre (un neutrino) o amb càrrega unitat (un electró, muó o tauó). Combinant bé aquests nou preons surten els 24 components que sabem.

Aquest primer model presentava dificultats i ben aviat en sortiren variacions a la mateixa Universitat de Maryland i també per part d'uns japo-

nesos de la Universitat de Tokyo. No cal que els expliquem.

El model de «rishons»

Aquest altre intent d'expressar els primers components coneguts de la matèria amb partícules inferiors va tenir més èxit. Però també acabà abandonat. La idea era un xic més enginyosa que l'anterior. I també més senzilla, cosa que presentava una versemblança més gran. Va ser Haim Harari de l'Institut Weizmann de Ciències de Rehovot (Israel) l'autor d'aquest model.

Com a bon israelita coneixedor de la Bíblia, Harari va voler treure'n la nomenclatura de la seva teoria. La idea és que només hi ha dos blocs de matèria ponderable. El nom que els posa és de *rishons* (nom hebreu, derivat de *rosh*, cap o començ d'una cosa), o sigui primers o primaris. I els denomina T i V, inicials dels mots hebreus *tohu* i *vohu*, que surten al segon verset del primer capítol del Gènesi i es poden traduir per «sense forma, amorf» i «buit, sol», respectivament. A Gen 1,2 es diu que al començament «la terra era *tohu* i *vohu*», que la Bíblia de Montserrat tradueix: «La terra era caòtica i desolada.» La raó de Harari per triar aquests termes és clara: com que amb ells es designa l'estat inicial de la matèria, amb ells es podrà expressar allò que és el fonament o principi de tot el món material.

La construcció del model que fa Harari amb els rishons és molt simple: posem que V té de càrrega elèctrica +1/3 i el V zero, i introduint els antirishons serà T' amb -1/3 de càrrega elèctrica i V' zero com el V. T es pot presentar

de tres maneres, o sigui té sempre un dels tres colors fonamentals i V té els tres complementaris, mentre que els antirishons T' i V' ho tindran al revés. I la regla per formar quarks i leptons és: «Tres rishons qualssevol fan una unitat i tres antirishons també, però no es poden unir rishons amb antirishons.» I fa sortir amb això tots els leptons i quarks.

Així: electró = T'T'T', neutrino = VVV, quark u = TTV, i quark d = V'V'V', positró = TTT, antineutrino = V'V'V', antiquark u = V'T'T' i antiquark d = TVV. Pel que fa al color, com que un T pot tenir qualsevol dels tres fonamentals i V qualsevol dels complementaris, quan s'uneixen tres rishons del mateix tipus T o V seran de colors diferents i el resultat serà que la càrrega de color serà zero, o sigui un leptó. I igualment si són tots T' o V', mentre que si un dels tres és de tipus diferent dels altres dos resultarà un quark o un antiquark perquè hi haurà càrrega de color. Per a la primera família de partícules elementals la cosa és clara.

Com explicar les altres dues famílies de partícules? Potser recorrent al camp de Higgs que donaria més massa als T i V, o bé posar rishons d'ordre superior. I què és el que enllaça els rishons? Una càrrega d'«hipercolor» que comportés uns bosons «hipergluons»? Tot són suposicions que no poden justificar-se amb cap base experimental.

La teoria del físic israelià no tenia cap suport visible. En canvi anaren sorgint dificultats. L'explicació que feia per dir que els quarks tenien una massa tan superior a la dels leptons tampoc convencien gaire. No és estrany, doncs, que aquest model tan curiós acabés deixat de banda. Actualment ja ni se'n parla. La gran majoria dels físics actuals tracta els quarks i leptons com partícules realment elementals. No hi veuen cap composició.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

HIJOS DE CORÉ, SALMISTES DEL SEGLE XXI

«Tot i que l'ésser humà no se n'adoni, troba el seu sentit en la lloança a Déu»

Mónica García

José Luis, Curro, José María i Vicente són un grup d'amics de València, alguns d'ells es coneixen fins i tot des de la infància. Tenen moltes més coses en comú com el Camí Neocatecumenal, la música i la família nombrosa. Aquest darrer «detall» va propiciar que tinguessin a casa diferents instruments dels fills i va sorgir la idea que ells, els pares, podien muntar un grup de música. «Què tal rock cristià?», va suggerir un d'ells. I així ja han fet més de 30 concerts des de l'any 2006, participant fins i tot al Multifestival David de Benicàssim o el PJ Rock de Torrijos.

Salms i himnes bíblics a ritme de rock?

Els salmistes bíblics com el rei David, Henan, Asaf o els mateixos fills de Coré no van crear un tipus de música especial per a ells, sinó que componien amb els instruments i l'estil propi del seu temps. Si el rock and roll i els instruments elèctrics són propis del temps en què vivim, per què no? A més els salms són textos per ser cantats, per la qual cosa la seva estructura encaixa perfectament amb un gènere com aquest.

Se us pot considerar salmistes del segle XXI?

En un sentit literal som uns salmistes del nostre temps, perquè bàsicament interpretem salms a ritme de rock. Però no ho som en el sentit de fer música litúrgica. Tot i que siguin els mateixos textos, la música litúrgica sempre ha d'estar en un segon pla, al servei del sagrament, i el rock and roll per les seves característiques, està concebut per captar l'atenció, per la qual cosa sí que pot ser vàlid per a concerts cristians, trobades o festes parroquials, etc.

És aquest, doncs, el vostre objectiu com a grup de música?

Sobretot pretenem passar-ho bé

amb la música que ens agrada, tot i que per a nosaltres això no és incompatible—més aviat tot el contrari!—, amb lloar i beneir el Senyor amb les nostres cançons. I després posar-nos al servei de les parròquies, centres i institucions de l'Església que requereixin les nostres actuacions.

Per què vaucollir el nom de Hijos de Coré?

Els fills de Coré eren una família de músics que componien i interpretaven salms. De fet, onze dels salms que apareixen a la Bíblia són seus. El nom, d'una banda, resultava molt sonor per a un grup, i, de l'altra, remetia tant a la música com a l'experiència de fe, així que ens va semblar molt apropiat.

Coneixeu cap testimoni de gent que s'hagi apropiat a Déu a través de la vostra música?

Seria una mica pretenció per la nostra banda anar de «convertidors» de la gent. El que sí que tenim és una constatació d'una realitat profunda sobre la persona, tot i que no se n'adoni: l'ésser humà troba el seu sentit en la lloança a Déu. Per això la gent que ve als nostres concerts

participa en aquesta lloança —tot i que sigui d'una forma indirecta— i en la seva gran majoria sempre surt amb alegria en el cor.

Ja heu tocat en molts llocs i teniu experiència en directe... Com es viu un concert, en contacte amb el públic, compartint la fe?

Per a nosaltres, cada actuació és una pujada d'adrenalina, tot un regal del Senyor. Tot i que soni a tòpic no hi ha cap concert igual a un altre, per això cadascun és totalment nou. Per al nostre públic, que en la seva gran majoria acostuma a ser gent que ens ve a veure per primer cop (tot i que alguns ja ens segueixen i repeteixen) sol passar un procés curiós, primer arriben previnguts i a l'expectativa, com pensant «de què aniran aquests?»; després amb sorpresa, del tipus «escolta, doncs sona bé!» i finalment acaben totalment integrats, cantant, ballant i aplaudint amb alegria. Abans o després de cada actuació sempre tenim oportunitat de xerrar un temps amb la gent, i és autènticament enriquidor compartir experiències amb gent de tot tipus i de totes les realitats de l'Església.

Eduard Brufau

Rauxa

Economia i terrorisme

Ara fa un any va ser alliberat Abdelbaset Al Megrahi, l'autor de l'atemptat aeri de Lockerbie, en el qual l'any 1988 van morir gairebé 300 persones. La controvertida decisió es va prendre per motius humanitaris davant del càncer terminal que patia el terrorista, que va poder tornar al seu país d'origen, Líbia. Aquest estiu, però, se n'ha sabut la veritable raó: l'excarceració del terrorista —que, per cert, continua viu tot i el suposat càncer terminal— va ser el preu que va demanar el govern libi al britànic perquè la companyia petrolera British Petroleum (BP) pogués explotar les immenses reserves de cru d'aquest país nord-africà.

La notícia, tot i ser indignant, ha passat sense pena ni glòria, i tret potser dels familiars de les víctimes no sembla que ningú se n'hagi escandalitzat especialment. Aquest silenci incomprensible dóna impunitat total a BP i a l'executiu britànic en una acció que és objectivament immoral i perversa. És un exemple del capgirament absolut i nefast dels valors i dels drets humans més elementals. Quan l'obsessió pel benefici econòmic es converteix en l'únic objectiu a assolir, passa per davant de tot, i es transforma en una gran burla del sentit de justícia més elemental.

Pensant-ho millor

Carles Soler i Perdigó
Bisbe emèrit de Girona

15 anys del Concili Tarraconense

És impossible sintetitzar aquí les grans aportacions del Concili Provincial Tarraconense del 1995 i del Concili ecumènic Vaticà II, que el va motivar i en va ser constant referent. Només apunto els dos eixos al voltant dels quals, segons el meu entendre, pivoten tots els seus documents i resolucions: evangelitzar el nostre món, que ha sofert grans mutacions, des d'una obertura acollidora i servicial a aquest món.

Quan es pretén interpretar el Vaticà II, tancant-se en una actitud defensiva, i amb el pretext de salvar la identitat eclesial, o enyorant els temps preconciliaris, que es mitifiquen creient que estaven ben salvats i garantits valors i virtuts tradicionals del poble cristià, es desvirtua la força missionera dels documents conciliaris. La missió és la raó de ser de l'Església. És el Crist qui ens envia al món. És clar que la missió reclama estar ben unit al Crist i la lleial pertinença a l'Església. La missió urgeix ser prèviament evangelitzat i dòcilment posseït per l'Esperit del Senyor ressuscitat. La missió, alhora que incrementa el fervor i el nombre dels deixebles, consolida la identitat eclesial. Per evangelitzar, l'Església ha de mirar amb simpatia el món. El que no vol dir que hagi d'ignorar el mal que l'emmetzina i destrueix. Perquè el veu ferit, postrat, li allarga la mà, i, com el bon samarità, li ofereix consol, guareix els seus mals i en té cura responsable. És a dir, l'estima. Per això vingué Jesús al món. Perquè tant va estimar Déu al món, que ha lliurat el seu propi Fill per redimir-lo. Jesús era plenament conscient que havia vingut al món, no per condemnar-lo, sinó per salvar-lo. Per això és el Bon Pastor, el gran Mitjancer, el Sacerdot, l'Altar i la Victima que s'ofereix al Pare pel perdó dels pecats. D'això en dóna raó la *Lumen gentium*, el gran do de *Dei verbum* i *Sacrosanctum concilium*. Això justifica i explica *Gaudium et spes*, les quatre constitucions del Vaticà II i els decrets i declaracions. Amb aquest esperit es va convocar el Concili Tarraconense, es va treballar en l'etapa diocesana i en les sessions conciliaris i van ser promulgades les seves resolucions. Proclama la resolució número 1: «Sentim el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge del Crist a tot el país, integrat per persones i grups molt diversos que tenen actituds i nivells ben diferents de fe i de cultura. Aquest missatge és la Bona Nova de l'amor de Déu manifestat al món per mitjà del Crist en l'Esperit» (cf. Ef.1). La número 4 conclou: cal que els creients «anunciïn Jesucrist salvador amb un gest i amb un llenguatge capaços de comunicar la tendresa i l'amor de Déu».